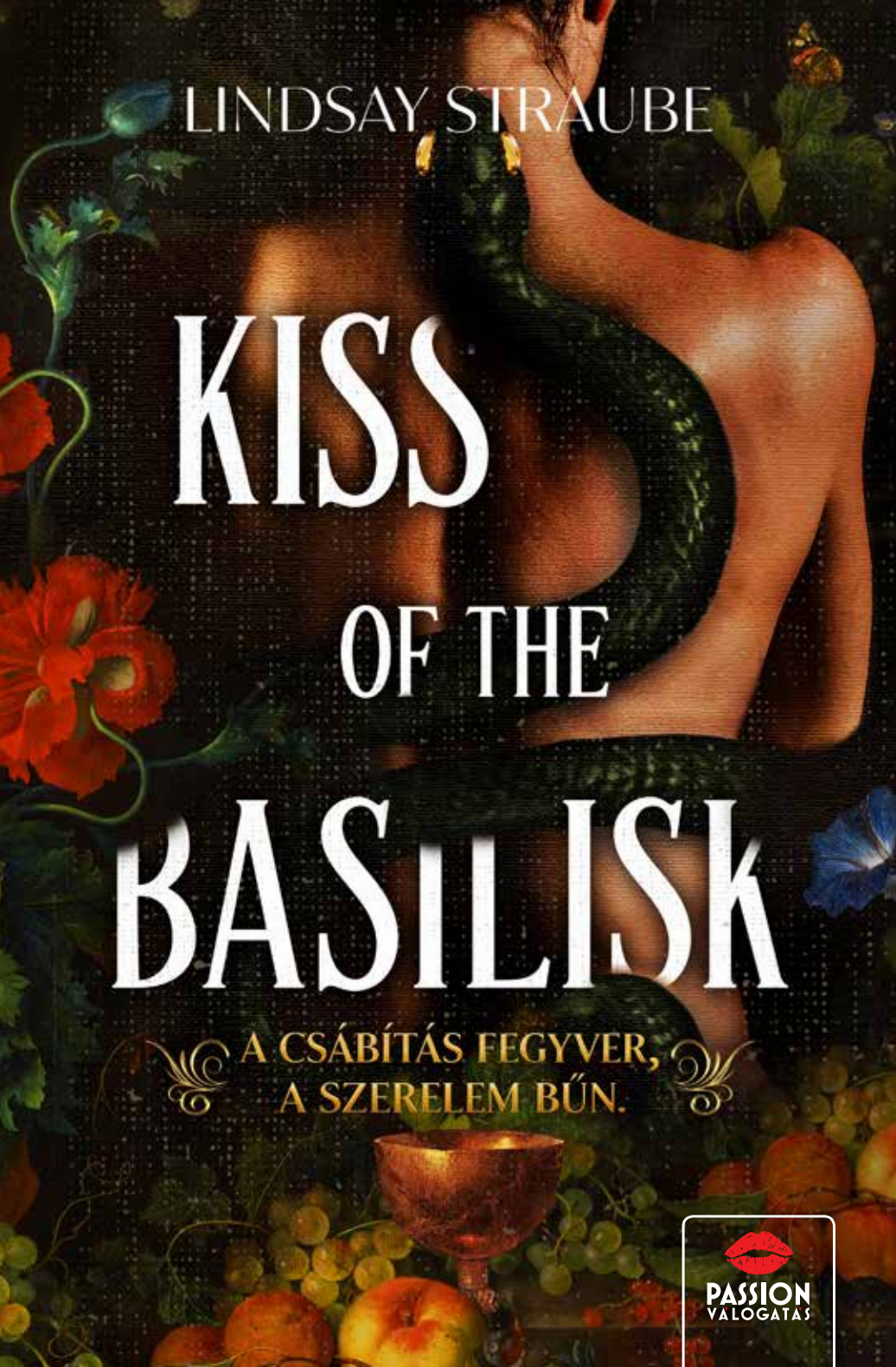

LINDSAY STRAUBE

KISS OF THE BASILISK

A CSÁBÍTÁS FEGYVER,
A SZERELEM BŰN.

PASSION
VALOGATÁS

Temperance Verust még soha senki nem csókolta meg, ez pedig nem éppen ideális helyzet egy lány számára, akinek kötelező részt vennie a palota nyilvános párkereső szertartásán, amelyet ráadásul az egész udvar figyelemmel kísér.

Minden évben kiválasztott hajadonokat hívnak meg, hogy intim kapcsolatot alakítsanak ki a birodalom mágikus erejű baziliszkuszaival, és elsajátítsák a kecsesség, a magabiztosság, a csábítás és a befolyásolás művészetét. A nyeremény? Esély a herceg kegyeire – és egy kiváltságokkal teli életre.

Temperance arra számít, hogy szabályokkal, estélyi ruhákkal és illemtannal fog megismerkedni.

Az viszont felkészületlenül éri, amikor a számára kijelölt baziliszkusz Caspen lesz – a Kígyókirály, aki parancsoló, titokzatos, és a vele folytatott kapcsolat nagyon veszélyes.

Mialatt Caspen arra ösztönzi, szabadítsa fel magában azt az erőt, amiről azt sem tudta, hogy benne rejlik, Temperance fokozatosan rájön, hogy itt nemcsak a király elismerésének kivívásáról van szó, hanem egy mélyebb, bizarrabb és sokkal nagyobb horderejű dologról.

Nem minden kötelék szolgálja az udvart, és vannak olyan kapcsolatok, amelyeket meg kell szakítani.

LINDSAY STRAUBE

az oregoni Portlandben él. A szabadidejében feliratozott tévéműsorokat néz, tequilát iszik citrommal, keddenként pedig a moziban lehet megtalálni. Művei rendszeresen szerepelnek a The New York Times bestsellerlistáján. Gyere, köszönj neki a weboldalon: @oxfordlemon

Tudj meg többet a sorozatról:

www.oxfordlemon.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Miközben ezt olvasod, én még mindig azon tűnődöm, ez a könyv hogyan lehet ennyire fantasztikus? Egy pillanatra sem válik unalmassá, minden jelenet más és más. Teljesen beszippantott.”

AMAZON

„Ez a függőséget okozó és pikáns regény volt a hónapom fénypontja! Bevallom, féltem is belevágni ebbe a könyvbe, de miután elkezdtem, teljesen magával sodort, egy másodpercre sem engedett el. Annyira örülök, hogy rátaláltam az írónőre!”

GOODREADS

„Ez a könyv egy rendkívül izgalmas és veszélyes kaland volt, amihez hasonló még soha nem olvastam. Sötét, érzéki és mámorítóan merész, pont az a fajta történet, ami az olvasó teljes figyelmét igényli.”

BARNES&NOBLE

„Összességében nagyon élveztem ezt a regényt. Az írásmód igazán kifejező és magával ragadó, ráadásul egy valóban pikáns történet!”

ROMANCE.IO

PASSION
VALOGATÁS

LINDSAY STRAUBE

KISS OF THE BASILISK

— részlet —

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

S OSEM FOGOD KITALÁLNI, MI TÖRTÉNT VELEM TEGNAP ESTE – sustogta Vera.

Tem felsóhajtott. Ő csak azért jött, hogy kiszállítsa a tojást a pékségbe, és erre pletykát kapott. Ha Verával találkozott, mindig így alakult.

– Mi történt? – kérdezte.

Vera áthajolt a pulton, hogy Temen kívül ne hallja más, amit mond.

– Jonathan elvitt a híd alá.

Tem szája tátva maradt. Mindenki tudta, mi történik akkor, ha egy fiú elvisz egy lányt a híd alá.

– Komolyan mondod?

– Igen. – Vera fülig érő szájjal vigyorgott. – Láttam a... – hátrapillantott a válla fölött, majd vissza Temre – farkát.

Tem elpirult a szó hallatán.

– Te még sosem láttál ilyet? – kérdezte Vera kuncogva, és gőgös elégedettséggel vetette szőke fürtjeit a válla mögé.

– Nem – dűnnyögte Tem.

Vera pontosan tudta, hogy ő még nem látott ilyesmit, legalábbis előben nem. A templomhoz vezető lépcsők mellett strázsáló márványszobrokon rengeteget lehetett látni, de azok aligha voltak említésre méltóak. Úgy néztek ki, mint a zsenge sárgarépak.

– És milyen volt?

Vera közelebb hajolt, és összeesküvően csücsörített a szájával.

– Kemény – sustogta. – Mint egy uborka. De ugyanakkor meleg is, és tökéletesen beleillett a markomba.

– *Megfogtad?*

Vera elnevette magát.

Tem legyűrte magában a késztetést, hogy hozzávágjon egy tojást.

– Nem csak arról van szó, hogy megfogod. Játsszol is vele. És simogatod, fel-le. – Vera megmozdította a kezét, hogy utánozza a mozdulatsort, amit Tem nyomban az emlékezetébe vésett. – Egészen addig, amíg el nem élvez.

Tem arkifejezését látva Vera kíméletlenül kuncogott.

– Ó, Tem – nyafogta Vera elviselhetetlenül leereszkedő hangon. – Ne aggódj emiatt! Holnap este majd te is megtanulod. Erre való a baziliszkusz.

Mindenki tudta, mire való a baziliszkusz.

– Természetesen – folytatta Vera – nem árt, ha van egy kis előnyöd. Végül is, a herceg a legügyesebb lányt fogja kiválasztani. Feltett szándékom a lehető legtöbb tapasztalatot szerezni.

Tem tudta jól a fájdalmas igazságot – neki nem jutott senki, akivel gyakorolhatott volna. A vele egykorú fiúk szóra sem méltatták, és ha mégis megtették, akkor csak azért, hogy megkérdézzék tőle, van-e felesleges kakasuk az édesanyja tanyáján. Gabriel volt az egyetlen barátja, de őt a legkevésbé sem érdekelték a lányok. Ám ez amúgy sem számított. Tem mindig is tudta, hogy teljesen esélytelen a hercegnél, függetlenül attól, mit tanított neki a baziliszkusz. A herceg valószínűleg egy olyan tapasztalt lányt fog választani magának, mint amilyen Vera.

Mintha Vera pontosan tudta volna, mire gondol, mert hozzátette:

– Bármikor gyakorolhatsz otthon.

Tem felpillantott rá.

– Mégis hogyan?

– Izgasd fel magad! Ha tudod, hogyan csináld, akkor jobban megértheted azt is, hogyan kell valaki mást kielégíteni.

Tem most az egyszer az életben apró győzelmi mámort érzett.

Már számtalanszor nyúlt magához a szobája magányában. Olyan régóta csinálta már, amennyire csak vissza tudott emlékezni, és pontosan tudta, hogyan szerezhet örömet a testének. Ezek a pillanatok fontosak voltak számára: ezeknek köszönhetően érezhette magát szexuálisan vonzónak és étellel telinek. Imádkozott az orgazmust követően érzett euforikus gyengeséget, és azon tűnődött, vajon a férfiak is hasonlóan érzik-e magukat, amikor elélveznek.

– Ma este kipróbálom – mondta Tem végül, megtartva magának a titkát. Aztán a fölénye azonnal el is párolgott Vera következő szavai hallatára.

– Persze, *annyira* örültem, amikor Jonathan viszonzta a szívességet.

Tem szája tátva maradt.

– Ő is megérintett téged?

Vera szélesen mosolygott, alig várva, hogy kiselőadást tarthasson egyszemélyes közönségének.

– Nem csak megérintett. Meg is kóstolt.

Tem a homlokát ráncolta.

– Ezt nem értem.

Vera elnevette magát, és a kacagásával mély sebet ejtett Tem szívéen.

– Nem érted, ugye? Téged még csak meg sem csókoltak soha.

Tem ettől még jobban zavarba jött. Ha Vera most nem a csókra utalt, akkor biztosan arra a másik, még intimebb dologra gondolt – arra, amiről Tem eddig csak fantáziálhatott, de sohasem számított arra, hogy meg is tapasztalhatja. Az arcát ismét elfutotta a pír, követve a szégyenérzetet.

– És milyen volt? – kérdezte Tem önkéntelenül. Utálta, hogy ezzel kiszolgáltatja magát Verának, de kétségbeesetten szeretne volna megtudni a választ.

– Ó, Tem – Vera ismét kuncogott. – Előbb-utóbb te is rájössz majd.

Elhallgatott, és a szája kegyetlenül megrándult.

– Vagy talán mégsem. Végül is, ki kívánná meg egy olyan lányt, akinek tyúkszaríze van?

A sértés túlságosan fájt ahhoz, hogy Tem képes legyen elviselni.

Verának sikerült rátapintania a bizonytalanságára, a leggyengébb pontjára, megerősítve minden sötét, rémisztő gondolatot, ami valaha is megfogalmazódott benne saját magáról – hogy nem más, mint egy parasztlány, aki piszkos és méltatlan a szeretetre, akire soha, egyetlen férfi sem fog úgy nézni, ahogyan szeretné. Hatalmas erőfeszítésébe került, hogy féken tartsa ezeket a gondolatokat, és épp amikor sikerült kizárnia őket, az olyan lányok, mint Vera, újra és újra megerősítették.

Temnek elege lett ebből az ostoba beszélgetésből.

– Na, akkor akarod ezeket, vagy sem? – Meglengette a kezében tartott kartondobozt, amiben a tojásokat hozta.

– Igen – sóhajtott Vera, nyilvánvalóan csalódottan, hogy már nem ő a beszélgetésük központi témája. – Egy pillanat.

Kikapta Tem kezéből a tojásokat, és elviharzott.

Tem kihasználta az időt, hogy összeszedje magát. Nevetségesnek és szálnalmasnak érezte magát, mint minden egyes alkalommal, amikor hagyta, hogy Vera fölébe kerekedjen. De nem tudta nem alacsonyabb rendűnek érezni magát, amikor még sohasem csókolózott egyetlen fiúval sem. Sosem lesz olyan lány belőle, mint Vera, aki selymes rózsaszín szalagokat viselt, amiket csábosan lobogtathatott a fiúk előtt a piacon. Ő mindig is az a lány marad, akinek tyúkszaríze van.

Amikor Vera visszatért hozzá, hogy kifizesse neki a tojások árát, még egyszer utoljára gúnyosan elmosolyodott.

– Pihenj egy kicsit, Tem! Szükséged lesz rá.

Hazafelé menet Tem megengedte magának a sírást.

Kerülőúton haladt az erdőn keresztül, hogy senki se láthassa a könnyeit. A tizenkét láb magas, fából ácsolt fal tövében lépdelt, amely az egész falut körülölelte: a belső oldala jellegtelen volt, kívülről azonban tükrök borították.

Évszázadokkal ezelőtt, amikor az emberek megérkeztek a világnak ebbe a részébe, nem tudhatták, hogy a baziliszkuszok már benépesítették ezt a vidéket. Eleinte a szörnyek nem jelentettek problémát számukra, hiszen amikor emberi alakot öltöttek, pontosan úgy néztek ki, mint az emberek – ráadásul vonzó emberek. Szexuális vonzerejüket nem lehetett eltagadni, és ez lett a fő oka annak, hogy a falusiak ilyen sokáig képesek voltak együtt élni velük.

De amikor a valódi alakjukat öltötték magukra – vagyis hatalmas és kegyetlen kígyókká változtak –, akkor fenyegetővé váltak. Az ekkor kitörő háború vérontásba torkolt. A baziliszkuszok olyasfajta varázserővel rendelkeztek, amellyel szemben a falusiak nem tudták megvédeni magukat. Legalábbis addig nem, amíg rá nem jöttek, hogy a baziliszkuszoknak gyenge pontjaik is vannak: a kakaskukorékolás és a menyét szaga.

És a falusiak csak akkor fedezték fel, hogy a kígyók saját magukra nézve is veszélyt jelentenek, amikor az egyik kígyó elpusztult, miután meglátta magát egy tócsában. Így aztán tükörrel borított pajzsokkal sikerült megnyerniük a háborút. A falon kívüli területért cserébe a baziliszkuszok beleegyeztek, hogy a csáberejüket és a tehetségüket felhasználva kiképezik a herceg jövődöbelijét, hogy felkészítsék az örökös fogantatására és kihordására. Létrejött az ideiglenes fegyverszünet, és azóta a két populáció viszonylagos békében élt egymással.

Az a kis házikó, amelyben Tem az édesanyjával lakott, az erdő szélén állt, és Temet mindig melegség öntötte el, amikor megpillantotta. Ez volt az otthona, függetlenül attól, hogy mi várt rá a falakon kívül.

Amikor Tem belépett, az édesanyja felnézett a konyhaasztal mellől.

– Hogy ment a dolog a pékségben, kedvesem?

– Rémesen – felelte Tem.

– A tojások vagy Vera miatt?

– Vera miatt.

– Mondtam már, hogy ne foglalkozz azzal a lánnyal.

– Olyan, mint egy szúnyog. A szúnyogokat nehéz levegőnek nézni.

Tem édesanyja sóhajtott egyet, és beletörölte a kezét a kötényébe.

– Meg kell tanulnod kizárni a zajt, Tem.

– Úgy, ahogyan te csinálod?

Ezzel övön alulra célzott, és ezt Tem is tudta. Az édesanyja volt az egyetlen ember, akit a pletykák még Temnél is mélyebben érintettek. Nem volt könnyű egyedül nevelni egy gyermeket egy olyan faluban, ahol nagy tiszteletben tartották az apaságot és bálványozták a fiú örökösöket. Ráadásul az asszony baromfitenyésztséssel foglalkozott, és mindezek miatt kitaszítottá vált. Szóval Tem egy kitaszított asszony lányának minősült.

– Sajnálom, anya – mondta Tem sietve.

Az édesanyja összeszorította a száját, nyilvánvalóan azért, hogy magában tartsa a fájdalmát.

– Ne is törődj vele, drágám! Tudom, hogy idegeskedsz a holnap miatt.

Az idegesség finom kifejezés volt arra, amit érzett.

Mielőtt újabb hibát követhetett volna el, Tem visszavonult a hálószobájába. Az a helyiség több szempontból is menedéket jelentett a számára: valahányszor túl nagynek érezte a világot, biztosra vehette, hogy a napot egyedül, az ágyában fejezheti be.

Tem beakasztotta a szekrénybe a köpönyegét, majd lefeküdt, és kifejezéstelen tekintettel bámulta a mennyezetet. Határtalanul fáradtnak érezte magát, mintha az egész világ súlya az ő vállára nehezedett volna.

És talán így is volt. Ha holnap nem teljesít jól, akkor csalódást okoz az édesanyjának. Szerény parasztok voltak, akiket lenéztek az

olyanok, mint Vera. Semmijük sem volt. Ha Tem elnyerné a herceg szívét, az dicsőséget hozhatna nekik.

Tem leginkább arra vágyott, hogy büszkévé tegye az édesanyját, amihez a lehető legmesszebb kell eljutnia a többfordulós kiképzés során. Esélyt sem látott a győzelemre. De ha legalább az első selejtezőn sikerülne túljutnia – talán még a másodikon is, amennyiben Kora úgy akarja –, akkor lehet, hogy az édesanyja megbocsátana neki, amikor a herceg végül mégsem őt választja. Azoknak a lányoknak is jó kilátásaik voltak, akik jól szerepeltek a képzésben, de mégsem őket vette feleségül a herceg. Hozzámehetett volna egy másik, kevésbé jelentős herceghez vagy valamilyen nemes férfihoz. De még ha sikerülne is lenyűgöznie a herceget – ami lehetetlen –, akkor sem lenne igazi esélye nála, hacsak nem kerülne be a három döntős lány közé. Az a három befutó lefekszik a herceggel, és bemutatja neki mindazt, amit a képzés során elsajátított. A herceg ezt követően választja ki közülük a jövődöbéli feleségét.

Tem sóhajtva az oldalára fordult. A tenyerét bámulta, amelyet szeplők borítottak. Az apró pigmentfoltok az egyik tenyere végétől a másikig húzódtak, és egy bonyolult csillagképhez hasonló mintát alkottak a bőrén.

– A csillagokat tartod a kezedben – mondogatta mindig az édesanyja, miközben a lány ujjait dörzsölgette a sajátjai között. – Pontosan úgy, mint az édesapád.

De amikor Tem szeretett volna többet megtudni erről, az édesanyja elhallgatott, és Tem hamar megtanulta, hogy ne erőltesse tovább ezt a témát. Tudta, hogy az édesapja érzékeny pontot jelent. Az édesanyja még azelőtt elhagyta őt, hogy a lányuk megszületett volna, és ez volt minden, amit tudott róla. Tem gyakran töprengett azon, mit követhetett el az apja, ami miatt az édesanyja szakított vele, főleg annak fényében, hogy mennyire megnehezítette a dolgukat a tanyán az, hogy a terheket anélkül kellett cipelniük, hogy egy férfi erős vállára támaszkodhattak volna. De hiába törte a fejét ezen. És őt amúgy sem érdekelte. Semmit sem változtatott azon, ahogy a falusiak összesúgtak a hátuk mögött, vagy azon, hogy Vera úgy nézett rá, mintha egy rusnya bogár lenne, amelyet el kell taposni. A dolgok sohasem lesznek igazságosak számukra. Tem ezt már réges-régen elfogadta.

Egyedül az számított, hogy mi fog történni a barlangokban.

Vera szavai visszhangoztak a fejében: *Pihenj egy kicsit, Tem. Szükséged lesz rá.*

Tem lehunyta a szemét. Mire felébredt, már eljött a vacsoraidő.

Az édesanyja a tűzhelynél állt, és ragut kevergetett egy fazékban. Tem kivett egy kenyeret a konyhaszekrényből, és épp csak elkezdte szeletelni, amikor valaki kopogtatott az ajtón.

A ritmusából – öt rövid, éles kopogás – Tem tudta, hogy Gabriel az. Az édesanyja felkapta a fejét a fazék fölött.

– Nehogy beengedd azt a pokolfajzatot!

Tem a szemét forgatta. Amikor Gabriel legutóbb itt járt, véletlenül felborította az edényszárító állványt, és összetörte édesanyja kedvenc étkészletének a javát. Tem órákon át próbálta összeragasztani a cserepeket, de hiába.

Gabriel nem tehetett róla, a végtagjai szinte önálló életre kelve mozogtak, mit sem törődve az élettelen tárgyakkal – sőt, az emberekkel sem.

– Nem fogom – ígérte Tem, és máris elővette a köpönyegét. Elfeledkezett róla, hogy Gabriel ma este inni akart menni, és most, hogy eszébe jutott, a világ legjobb ötletének érezte.

– És ne maradj ki sokáig! – erősködött az édesanyja.

– Nem fogok.

– És ne...

– *Nem fogok.* – Tem az anyja vállára tette a kezét.

Ő felnézett rá.

– Holnap fontos nap lesz, Tem. Csak azt szeretném, hogy...

– Hogy jó benyomást keltsen. Tudom. És úgy is lesz.

– Azt szeretném, hogy *nagyon* jó benyomást keltsen.

– Úgy lesz.

Nem úgy tűnt, mintha sikerült volna meggyőznie az édesanyját. Ő maga sem volt egészen meggyőződve róla, hogy így lesz.

Kop-kop-kop-kop-kop.

Tem az ajtóra pillantott.

– Indulnom kell. Korán hazajövök, ígérem.

Gyors csókot lehelt az édesanyja halántékára, majd felkapta a köpenyét, és kinyitotta az ajtót. Gabriel ott várakozott, mind a száznolcvan kaotikus centijével. Hosszú bőrkabátot viselt, és karamellszínű haja kissé kócos volt a sietségtől.

– Bőrbe öltöztél? – kérdezte Tem. – Komolyan? Azt mondtad, ma este senkit sem akarsz hazavinni.

– Én mindig megpróbálok hazavinni valakit.

Gabriel bedugta a fejét az ajtórésen, hogy derűsen integetve üdvözölje Tem édesanyját.

– Üdv, Mrs. Verus. Mesésen néz ki ma este.

Tem édesanyja gyilkos pillantást vetett rá, Gabriel azonban nem zavartatta magát.

– Mit főz? Fantasztikus illata van – mondta éneklő hangon.

– Hamarosan visszajövünk – mondta Tem sietősen, és kitolta Gabrielt a tornácra.

Gabriel Tem válla köré fonta a karját, miközben kiléptek a kertbe.

– Úgy tűnik, az édesanyád már nem kedvel engem.

– Tönkretetted a tányérjait. Naná, hogy neheztel rád.

– Ah! – Gabriel legyintett, mintha ez a legkevésbé sem aggasztaná. – Adj nekem egy hetet, és ismét elnyerem a kegyeid.

Gabrielt ismerve Tem biztosra vette, hogy így fog történni.

– De ennyi elég is rólam. – Szorosabban ölelte Temet. – Érzed ezt az illatot? – kérdezte.

– Mit kellene éreznem?

Gabriel színpadiasan szimatolgatta a levegőt.

– Ez a szüzességed illata, ahogy elszáll a szélben.

Tem teljes erőből megpróbálta ellökni magától, de megmozdítania is alig sikerült.

– Biztos vagy benne, hogy nem kellene felszednünk valakit, aki téged visz haza ma este? – folytatta Gabriel ugyanazzal a lendülettel. – Biztosan nem ártana, ha gyakorolnál egy kicsit holnapig.

– Mégis kivel? – kérdezte Tem keserűen.

– Biztosan találunk egy belevaló csapost, aki értékelné a társaságodat.

– A Huszárbán csak egy csapos van. Az öreg Steve. Azt akarod, hogy vele feküdjek össze?

– Nem. Bár mérget vennék rá, hogy az öreg Steve-nek nem lenne ellenére kefélni egy ilyen csinos, fiatal lánnyal... – Tem rácsapott Gabriel karjára.

– Miért nem bújsz ágyba *te* az öreg Steve-vel?

Gabriel színpadiasan levegő után kapott.

– Ugyan, Tem... Én nem adom alább egy bizonyos szintnél.

– Nekem nem úgy tűnik.

– Ma este mintha kissé kötözködő hangulatban lennél, nem?

Tem ismét rácsapott a karjára, úgyhogy a fiú ezúttal feltartotta mindkét kezét, jelezve, hogy megadja magát.

– Jól van, na. Akkor egyikünk sem fog összefeküdni az öreg Steve-vel. Így járt szegény feje. Én viszont... – Gabriel megmarkol-

ta a bőrkabát hajtókáját és lecsapta a vállára – azon vagyok, hogy figyeljen rám a lovászfíú.

Tem a homlokát ráncolta.

– A tegnap este történtek alapján szerintem Henry már felfigyelt rád.

– Nem, nem Henryre gondoltam. Hanem Peterre.

– Mi bajod Henryvel?

– Semmi. De el kell utaznia. Úgyhogy most két hétig távol lesz.

– Miféle utazásról van szó?

– Az embereket fuvarozza majd a selejtezőkre.

Az volt a szokás, hogy a herceg tágabb értelemben vett rokonsága ideutazott a verseny idejére. Az ehhez méltó rangúakat a kastélyban szállásolták el, míg a többiek a falvak fogadóiban találtak szállást maguknak. Ez a falu gazdasága szempontjából egy rendkívül jövedelmező időszaknak számított. Még a legszerényebb fogadók is élvezhették a fellendülést, annyira megugrott a tehető vendégek száma.

– Most komolyan... két hetet sem bírsz ki anélkül, hogy csókolózhatsz egy lovászfíúval? – kérdezte Tem.

Gabriel elnevette magát.

– Kibírnám. De miért akarnám?

Tem erre már nem tudott mit felelni. Mire megérkeztek a Huszárhoz, Tem mindennél jobban vágyott egy italra. A kocsmába a szokásosnál is többen zsúfolódtak be, de ez nem érte meglepetésként. Az egész falu népe nagy izgalommal nézett a következő hetek elébe.

– Sört? – kérdezte Gabriel.

– Te fizetsz.

– Bármit megteszek érted, édesem.

Tem helyet foglalt a törzsasztaluknál, és körülnézett a helyiségen. Az egyik sarokban felfedezte Verát is, Jonathan társaságában. Nyomulósan közel ült a férfinhoz, jóformán az ölében, összepréselt keblekkel.

Két asztallal odébb egy csapatnyi lány izgatottan beszélgetett. Tem ismerte őket, velük együtt ők is részt vesznek majd a kiképzésben. Szerette volna tudni, vajon ők is ugyanolyan idegesek-e, mint ő.

Ha a nevetésük alapján levonhatott bármiféle következtetést, akkor nem, ők nem nyugtalankodtak.

Mire Gabriel visszatért hozzá a söreikkel, Temnek már görcsben állt a gyomra az idegességtől.

– Kora egészségére! – mondta Gabriel, odatartva a sörét Teméhez, hogy koccintsanak. Így hangzott a hagyományos pohárköszöntő.

– Kora egészségére!

Tem egy hajtásra kiitta a söre felét. Gabriel kérdőn felhúzta a szemöldökét.

– Ennyire szomjas vagy?

– Nagyon.

Gabriel követte Tem tekintetét Jonathan és Vera felé, akik olyan szenvedélyesen csókolóztak, mintha ez lenne életük utolsó éjszakája.

Gabriel felvonta a szemöldökét.

– Megfeledkeztek róla, hogy most nyilvános helyen vannak?

– Az igaz szerelem nem várhat – mondta keserűen Tem.

Gabriel felhorkant.

– Ez nem igaz szerelem. Ebbe bele van kódolva a nem kívánt terhesség.

Tem önkéntelenül felnevetett. Nem gondolta, hogy Vera annyira ostoba lenne, hogy ne szedje az átmeneti meddőséget okozó gyógynövényt, tekintettel arra, hogy heti gyakorisággal szexelt. Ezt a szert ugyanis minden lány használta, Temet is beleértve, bár a kiképzés idején ez nem osztott és nem szorozott, egy baziliszkusztól ugyanis nem lehetett teherbe esni. Legalábbis mindenki ezt állította. Ugyanakkor évek óta keringtek a falujukban a történetek, miszerint rendkívül ritka esetekben ugyan, de ez is lehetséges. És ha tényleg megtörténne, akkor az így megszülető kisbaba a természet szörnyszülöttje lenne: félig ember, félig baziliszkusz, aki élete végéig csapdába esve létezne a két faj között, amelyek egyikének közösségébe sem tudna igazán beilleszkedni. De ez badarság volt. Tem ugyanis senkit sem ismert, aki találkozott volna egy ilyen hibrid lénnel, úgyhogy semmiféle alapját nem látta ezeknek a pletykáknak.

Gabriel hangja kizökkentette a gondolataiból.

– Mit gondolsz, ki fogja megnyerni?

Tem felpillantott rá.

– Mit nyer meg ki?

– A herceg kezét, természetesen. Vajon ki lesz az a szerencsés hölgy?

Tem úgy érezte, sokatmondó, hogy még Gabriel sem feltételezte róla, hogy ő lesz a herceg választottja. Ezek szerint még a legjobb

barátja sem bízott a képességeiben. Nem mondhatott mást, csakis az igazat.

– Vera. Neki nem is lenne szüksége erre a felkészítésre.

– Hm – mondta Gabriel elgondolkodva, miközben kortyolt egyet a söréből. – Ő túl könnyű eset. A férfiak nem igazán szeretik az ilyet.

Tem a szemöldökét felvonva Jonathan felé pillantott, aki szemérmetlenül fogdosta Verát a ruhája alatt.

– Úgy tűnik, mégis akadnak ilyen férfiak.

– Az nem egy férfi, Tem. Csak egy suhanc.

Nem mintha Tem tudta volna, mi a különbség.

– Te mit gondolsz, ki lesz a győztes?

Gabriel megvonta a vállát.

– Te, természetesen.

Tem pislogott. Lehet, hogy a barátja mégis hisz benne.

– Ugye most csak viccelsz?

– Dehogy. Miért ne választana téged?

– Akár száz okot is fel tudnék sorolni.

– Akkor nevezz meg egyet!

Tem akár az összeset felsorolhatta volna, de azt választotta, ami legnyilvánvalóbb volt.

– Tapasztalatlan vagyok.

– Erre való a baziliszkusz.

A beszélgetésük kezdett olyan irányt venni, mint az, amit Tem a pékségben folytatott Verával.

Tem dühbe gurult.

– Pontosan tudom, hogy mire való a baziliszkusz. De még ha mindent megtanulok is tőle, amit csak lehet, akkor sem fogok úgy kinézni, mint ő.

Biccantett Vera felé, aki mostanra annyira összegabalyodott Jonathannel, hogy alig lehetett megkülönböztetni egymástól a végtagjaikat.

Gabriel gúnyosan felnevetett.

– Ha valaha is úgy fogsz kinézni, mint ő, akkor soha többé nem fogok együtt mutatkozni veled.

Tem dühösen pillantott rá.

– Vedd ezt komolyan, Gabriel!

– Komolyan gondolom, amit mondtam, Tem. Túlságosan szigorú vagy magadhoz. Te nagyon is jó parti vagy.

– Ami nem számít, ha csak te állítod.

– És akkor vajon számítana, ha az öreg Steve is ezt mondaná? A nyakamat tenném rá, hogy ő osztaná a véleményemet, ha megkérdeznénk.

Tem legyőzte a késztetést, hogy Gabriel ölébe locsolja a sörét.

– Ehhez el kellene hitetned a herceggel, hogy jó parti vagyok. De biztosíthatlak afelől, hogy ez majd sohanapján fog megtörténni.

Gabriel kétszer is megpöckölte Tem orrát.

– Ezzel a hozzáállással sosem fogsz pasit szerezni magadnak.

– A herceg aligha számít pasinak – dünnyögte Tem, és eltolta magától Gabriel kezét.

A herceg épp húszéves volt – pontosan annyi idős, mint Tem. Csak olyan lányok vehettek részt a kiképzésben, akik ugyanabban az évben születtek, mint ő. Tem még sohasem látta testközelből a férfit, bár ha hitelt adhatott Vera dicsekvésének, miszerint ő összeszefutott vele a városka terén, akkor annyit tudhatott róla, hogy zöld az írisze. Tem azonban nem hitte el ezt a történetet, és cseppet sem érdekelte, hogy milyen színe van a herceg szemének.

– Lehetne rosszabb is, tudod? – mondta Gabriel.

– Mármint mi lehetne rosszabb?

– A kiképzéseitek. A herceg legalább az alapján fog párt választani magának, hogy kivel érzi jól magát az ágyban. Ha másféle képességek alapján döntene, akkor esélyed sem lenne nála.

Tem felvonta a szemöldökét.

– Miféle képességekre gondolsz?

– Ó, nem is tudom. Például a szakácstudományra.

– *A főzésre?*

– Kóstoltam már a pásztorpitédet, Tem. – Gabriel fintorogva ráncolta az orrát. – Romlott volt.

Szerencsére ebben a pillanatban Peter sétált be az ajtón. Gabriel felpattant a helyéről, megigazította a bőrkabátját, és beletúrt a hajába.

– Szólít a kötelesség – közölte Temmel, és nyomban elindult, egyenesen a lovászfiú felé tartva.

Tem ezután nem tehetett mást, mint figyelhette, ahogy Vera és Jonathan tovább feszegetik a nyilvános enyelgés határait. Két sör felhajtása után Tem készen állt a távozásra. Ígéretének megfelelően nem maradt ki sokáig. Azonban a házukban már így is csend honolt, mire hazaért, az édesanyja visszavonult a szobájába, sőt, nagy valószínűséggel el is aludt, mert másnap korán kellett kelnie a tanyasi teendői miatt. Tem megmosta az arcát a fürdőszobában,

majd bebújt az ágyába, és ismét a mennyezetet bámulta. Általában kielégítette magát, mielőtt álomba merült, de a gondolat, hogy holnap találkoznia kell a baziliszkusszal, olyan rémülettel töltötte el, hogy ezúttal ahhoz sem volt kedve. Nyugtalanul forgolódott az ágyban, és sehogy sem találta a helyét.

Amikor végre elaludt, tűzről álmodott. Olyan tűzről, ami nem égette meg. Ehelyett gyengéden melengette, a lábujjai hegyétől a koponyája tövéig. Ez a tűz furcsa módon ismerősnek tűnt, mint ha küldte volna valaki, olyasvalaki, akit már régről ismert. A lángnyelvek nyaldosták az ujjait, a tenyerét, a karjait. Egyetlen lehelet megcirógatta az arcát. Aztán vége szakadt mindennek.

A reggel úgy köszöntötte Temet, mint bármelyik másik napon. Elvégezte a szokásos házimunkákat, kiszállította a tojásokat, és segített az édesanyjának a konyhában, ahogyan mindig. De a tudat, hogy kevesebb mint tizenkét óra múlva szembe kell néznie egy baziliszkusszal, egész idő alatt ott motoszkált a fejében. Mire beesteledett, vehemens krumplihámozással próbálta levezetni a benne munkáló feszültséget.

– Csak óvatosan, Tem! – figyelmeztette az édesanyja. – A végén még megvágod magad.

Abban a pillanatban egy vágás lett volna Tem legkisebb gondja. Indulatosan lecsapta a kést.

– Nem állok készen erre, anya! – fakadt ki. – Honnan fogom tudni, mit kell csinálnom?

Az édesanyja sóhajtott, és kisimította az arcába hulló hajtincseket.

– Majd megtanulod, mit kell csinálnod. A baziliszkusz mindenre meg fog tanítani.

– Mi lesz akkor, ha nem vagyok elég jó?

– Egyetlen lány sem alkalmas rá, amikor bekerül a barlangokba.

– Ez nem mindenkre igaz – dünnyögte Tem, miközben Verára és Jonathanre gondolt.

– Hidd el nekem, drágám, remekül fogod csinálni!

Tem sóhajtott egyet. Hiába minden – az édesanyja ezt egész egyszerűen nem értette. Temnek minden oka megvolt a félelemre. Az alkalmatlanság csupán egy tollat jelentett a bizonytalanságai szárnyán. Tem elképzelni sem tudott volna félelmetesebbet annál, mint amit hamarosan át fog élni. És mégis, az álom képei végigpergetek a fejében. Ha az álmában történtek hasonlóan ahhoz, ami a barlangokban vár rá, akkor nincs oka félni.

– Hamarosan besötétedik. Miért nem mész készülődni?

Tem bólintott. Bármilyen hasznosabbnak tűnt most, mint folytatni a krumplipucolást. Visszavonult a fürdőszobába, vizet engedett a kádba, majd gyorsan megmosakodott, és próbált nem gondolni meztelen testének minden egyes porcikájára.

Amikor visszatért a konyhába, az édesanyja a padra mutatott.

– Ül csak le ide!

Tem helyet foglalt. Az édesanyja megérintette a térdét.

– Húzd fel a szoknyádat, drágám!

– Miért?

Az édesanyja felmutatott két borostyánszínű üvegcsét.

– Olajokat kell kenni a combodra.

Tem a homlokát ráncolta. Nem szeretett volna beolajozott combokkal menni a barlangokba.

– Minek?

– Az ilang-ilang bátorságot ad neked. A szantálfa vágyat. Hogy elég bátorságot érezz a folytatáshoz, és magadra vonzd a baziliszkuszt tekintetéd.

– Remélem, ezt nem kell szó szerint értenem – dünnyögte Tem, miközben felhúzta a szoknyáját.

– Nem, természetesen nem, drágám. Tudod jól, hogyan értettem.

Tem sóhajtott, és figyelte, ahogy az édesanyja kihúzta a dugókat a két fiolából, és elkezdte bekengetni a combját az olajokkal.

Meleg ujjával bemasszírozta a bőrébe, amely így fényessé és ragyogóvá vált. A szantálfa gazdag, erdőre emlékeztető, lágy illata tökéletesen illett az ilang-ilang virágokat idéző intenzitásához. Tem elhitte, hogy ezek az illatok csábítóan hatnak egy férfinak.

De vajon valóban egy férfi lesz az, akit el kell csábítania?

– Anya – szólalt meg óvatosan, miközben az édesanyja visszazárta az üvegcséket. – Milyen lesz?

Sosem kérdezte meg az édesanyjától, ő hogyan élte meg a barlangokban eltöltött időt. Pedig az asszony ugyanabban a cipőben járt, mint a lánya: ugyanabban az évben született, mint az akkori herceg, és ugyanolyan kiképzésen vett részt. A jelenlegi király nem őt választotta feleségül, de Tem gyakran eltűnődött azon, vajon hogyan alakulhatott volna az élete, ha mégis így történt volna.

Az édesanyja mélyet sóhajtott, és az este folyamán most először simult ki a homloka. Úgy tűnt, mintha valami nagyon fontosra emlékezne vissza.

– Ez... változást fog hozni az életedben. Megteszed az első lépést afelé, hogy nővé válj.

– Azt hittem, már most is az vagyok.

– Még távolról sem, szívem. Még alig kezdtlél el élni. El sem tudod képzelni, miféle utazás vár rád.

Lehúzta Tem szoknyáját, és hátralépett, hogy tetőtől talpig végigmérhesse.

– Ne felejtse el, hogy ez csak az első a sok-sok éjszaka közül, ami rád vár. Nehogy megbántsd valamivel, különben lehet, hogy nem engedi, hogy visszatérj.

– Hogyan tudnám megbántani?

– Ha Kora is úgy akarja, akkor nem fogod. De ahogy ismerlek, biztosan megtalálod a módját.

Tem sóhajtott. Úgy érezte, az édesanyja aligha téved.

– Ne felejtse el udvariasan viselkedni! – folytatta az asszony. – És mindenben engedelmeskedj neki. Te a tanítvány vagy, ő pedig a mestered. Nincs helye a makacskodásnak. Mindig azt fogod tenni, amire utasít, és igyekszel mindent megtanulni tőle.

Tem bólintott, bár már kavargott a gyomra. Nem tartozott az erősségei közé az engedelmeskedés – sosem tartotta magát szabálykövetőnek. Miért is lenne jó éppen ebben a legfontosabb, legalapvetőbb dologban?

– Reménytelen eset vagyok, anya – suttogta a szemét lesütve.

– Ez nem igaz, kedvesem – mondta az édesanyja kedvesen, a tenyerét Tem vállára helyezve. – Nem létezik olyan, hogy egy lány reménytelen eset legyen.

A szavai azonban nem nyújtottak vigaszt Temnek. Ő valamiféle konkrétumot szeretett volna kapni az édesanyjától – azt akarta hallani, hogy ő maga nem reménytelen eset. Nem ezt a választ várta, és az édesanyjától nem tudta meg azt, amit akart. Nem hangzottak el konkrétumok, úgyszólván tudta, sem a mai este, sem a többi nem fogja elkényeztetni őt. Nem maradt más hátra, mint a feladat és a hajlandóság, hogy teljesítse.

– Itt az ideje indulni – szólalt meg az édesanyja. – Gyere!

Tem bólintott, és követte őt a bejárati ajtón át a macskaköves ösvényre, majd tovább az utcára.

Látta, hogy Vera is elhagyta már a kis házukat az édesanyja kíséretében, és most ott lépdelt előtte. Mire megérkeztek az erdő széléhez, Tem a tizennégy lány és az édesanyjuk alkotta sor végére került. Mintha transzállapotban lettek volna: senki sem szólt egy

szót sem, miközben elindultak a hosszú földúton, amely átszelte az erdőt.

Húvös éjszaka volt – az ősz egyik első éjszakája. Tem próbálta megnyugtatni magát, de nem járt eredménnyel. Izzadtak a combjai, kótyagos volt a feje, úgy érezte, mindjárt rosszul lesz. Már komolyan fontolgatta magában, hogy sarkon fordul és hazaszalad, amikor hirtelen ott magasodott előttük a fal. Tem még sohasem járt az azon túli vidéken. Tudta, hogy több helyen is vannak rajta kapuk, de eddig soha egyikén sem lépett át. Nem tartották őket bezárva – a záraknak nem érezték szükségét, mert a fal külső felületét tükrökkel borították, ami megfelelő védelmet biztosított. De a gondolat, hogy hamarosan szembe találja magát egy baziliszkusszal, mégpedig annak valódi alakjában – és ezzel vállalja a kockázatot, hogy halálos tekintetével kővé változtatja –, elég erős indítéknak bizonyult ahhoz, hogy a falon belül akarjon maradni.

Tem szóltanul imádkozott Korához, miközben átléptek a kapun. Amint a falon kívülre kerültek, Tem látta, hogy a hegy lábánál vannak. A hajadonok végül egy hosszú barlangsor előtt álltak meg, amelynek bejáratai úgy tátongtak a holdfényben, akár egy-egy száj. Egy hosszú pillanatig semmi sem történt. Aztán az esti félhomály ködén át egy alak bontakozott ki az árnyékok közül. Tem szíve a torkában dobogott. Túl messze volt ahhoz, hogy tisztán láthassa, viszont elég közel ahhoz, hogy tudja: a várakozásoknak megfelelően emberi alakot öltött.

Ez is a megállapodás részét képezte: a herceg szívéért vetélkedő lányok közül senki sem veszítheti életét a barlangokban. Ez ugyanis a fegyverszünet megsértését jelentette volna. Temnek természetesen nehezebbre esett bíznia egy olyan megállapodásban, amelyet több száz évvel ezelőtt kötöttek. De nem maradt más választási lehetősége.

Az édesanyja, aki mellette állt, megragadta a csuklóját.

– Légy bátor, gyermekem!

Temnek nem kellett megfordulnia ahhoz, hogy tudja, az édesanyja máris távozni készült. Ugyanis az összes többi asszony is ezt tette: megcsókolták és megölelték a leányaikat, majd eltűntek a szemük elől az ösvényen, így végül a lányok magukra maradtak a hidegben. Egyikük sem szólt egy árva szót sem.

Tem most döbönt rá, hogy bár életének nagy részében szinte minden áldott nap hallott valamit a kiképzésről, fogalma sem volt arról, mi fog történni velük valójában. Honnan fogja tudni például,

hogy melyik baziliszkusszal párosítják össze? Ő fogja kiválasztani, vagy a baziliszkuszoké a döntés?

Még mielőtt megkérdezhetette volna a mellette álló lányt, a baziliszkusz előrelépett.

– Azért jöttetek ide, hogy tanuljatok – közölte velük, a szavait visszhangozták a környező sziklák. – A kiképzés végén a herceg a feleségének fogja választani egyikőtöket.

Hallgattak.

Ez az információ nem jelentett újdonságot számukra. Mégis, most, mindössze néhány pillanattal a kezdés előtt, zavarba ejtő volt hallani ezt.

– Nekünk az a dolgunk, hogy felkészítsünk titeket erre a megtiszteltetésre.

A baziliszkusz végigfuttatta rajtuk a tekintetét, és Tem összerez-zent, amikor egy pillanatra rászegeződött a szeme.

– Menjetek be a barlangjaitokba!

Senki sem mozdult közülük.

Honnan tudhatták volna, hogy melyik barlang az övék? További utasításra vártak, de a baziliszkusz hallgatásba burkolózott. Tem elégedetten nyugtázta magában, hogy még Vera is idegesnek tűnt.

Az előtte álló lányból ekkor váratlanul kiszakadt egy kurta, artikulálatlan sikoly, majd sarkon fordult, és futásnak eredt, vissza a fal irányába. A következő pillanatban el is tűnt a szemük elől, átlépve a kapun.

Egy vetélytárssal máris kevesebb. Tizenhárman maradtak.

Tem valamiért erőt merített sorstársa megfutamodásából. Ő nem volt gyáva, és biztosan nem fog elszaladni. Azért jött ide, hogy az édesanyja büszke lehessen rá, és ami még ennél is fontosabb, hogy ő is büszke lehessen magára. Lehet, hogy cseppet sem érdekelte a herceg, de nagyon is érdekelte az az élet, ami a baromfiudvaron túl várt rá. Tartozott magának annyival, hogy megtalálja.

Még mielőtt lebeszélhette volna magát erről, Tem előrelépett.

Minden szempár rá szegeződött, de nem törődött vele. Ehelyett a barlangok bejáratára függesztette a tekintetét, és mindegyiket alaposan szemügyre vette. Tizennégy barlang. Azaz tizennégy baziliszkusz. Hiába fürkészte a barlangokat, nem tudott dönteni. Behunyta a szemét. Amint megtette, egyfajta ösztönös megézés kezdett munkálni benne. Akár fény a sötétségben, ami csalogatni kezdte. El is indult, hogy kövesse, a legtávolabbi barlang irányába lépdelve, érezve annak az árnyékát, amit álmában már megtapasztalt.

talt – egyfajta megnyugtató melegséget, ami vonzotta. Furcsa módon tudta, hogy a helyes irányba tart.

Nem pillantott hátra, hogy lássa, a többi lány követi-e. Ehelyett átmászott a sziklákon, hogy eljuthasson a barlang bejáratához, majd odaérve belépett a sötétségbe. Melegség fogadta odabent. Már-már kellemetlenül meleg. Időbe telt, mire a szeme alkalmazkodott a barlang sötétjéhez, de miután ez megtörtént, látta, hogy a távolban halvány fény dereng. Arrafelé vette az irányt, és végül egy tűz által megvilágított teremben találta magát.

Ott állt előtte a baziliszkusza.

MÁSODIK FEJEZET

A FÉRFI EGYÁLTALÁN NEM ÚGY NÉZETT KI, MINT AMILYENNEK ELKÉPZELTE.

A fantáziáiban valahogy arctalan maradt. Tem elképzelése a baziliszkuszról mindig is homályba veszett, valamiféle jellegtelen lénynek vélte, akin nincs semmi emlékezetes, inkább olyan, mint egy üres váson, valami, ami közel sem látszik emberinek.

A valóságban azonban teljesen másmilyennek bizonyult. Valódi alakjában a legvonzóbb férfinak tűnt, akit Tem életében látott. Mindaz ötvöződött benne, amit valaha is szépnek gondolt – olyannyira, hogy Tem egy pillanatra elgondolkodott, vajon lehetséges-e, hogy ez nem véletlen. A baziliszkuszok végső soron híresek voltak a vonzerejükről. Lehet, hogy a férfi tudatosan formálta ilyenre a külsejét, mert tudta, hogy mit talál vonzónak?

A baziliszkusz magas volt – lényegesen magasabb nála –, a válla széles és büszke, a testtartása merev. Az arcán táncoló fény kiemelte karakteres, könnyörtelen vonásait, amelyektől úgy festett, mintha kőből faragták volna. Sötét haját hosszabb frizurában hordta, mint a mostani divat szerinti, ennek ellenére valahogy jól állt neki.

Könnyű lenvászon inget és nadrágot viselt, amelyek nemhogy elrejtették, inkább kiemelték testének kemény körvonalait. Melegség. Tem csak melegséget érzett.

Amikor a baziliszkusz végül előrelépett, Tem fejéből egyszerre kiürültek a gondolatok.

– Mi a neved? – mormolta a férfi mély, zengő hangon.

Tem nehezen találta meg a saját hangját.

– Temperance – suttogta végül. – De csak Temnek hívnak.

A kőfalba épített kandallóban égő tűz fénye visszatükröződött aranyszínű szemében. Abban a szempárban, amelyről Tem tudta, ha a baziliszkusz a valódi alakját öltené magára, akkor egyetlen pillantásával kiolthatná az életét.

A baziliszkusz oldalra billentette a fejét, és úgy méricskélte. Tem az átható tekintetnek köszönhetően úgy érezte, teljesen kiszolgáltatott neki.

– Az én nevem Caspenon. De Caspennek szoktak hívni.

– Caspen – ismételte meg a lány. A név kőként szorult a torkában.

Hosszas csend következett, és a férfi közben továbbra is őt tanulmányozta. Temet hirtelen elfogta a félelem attól, hogy kapásból vissza fogja utasítani. Létezik az, hogy máris kizárják a kiképzésből, még mielőtt egyáltalán elkezdődött volna? Sohasem hallott ilyen esetről korábban, de nem érte volna meglepetésként, ha ez éppen vele történne meg. Még mielőtt eluralkodhatott volna rajta a pánik érzése, a férfi ismét megszólalt.

– Félsz – állapította meg.

Tem bólintott, mert ez természetesen megfelelt az igazságnak. A férfi közelebb lépett hozzá, ő pedig levegőt sem tudott venni, annyira összeszorult a torka.

– Nem kell félned tőlem.

– Nem tőled félek.

A férfi a másik irányba döntötte a fejét.

– Akkor mitől félsz?

Tem nem tudta, hogyan fogalmazhatná meg. Így végül egyszerűen csak azt mondta:

– A kudarctól.

A baziliszkusz a homlokát ráncolta.

– Miféle kudarctól?

– Attól... – fogott bele Tem, de nem tudta, hogyan folytassa.

– A szextől – fejezte be helyette a férfi.

Tem számára szokatlanul csengett ez a szó – az édesanyja sohasem mondta ki hangosan, Vera pedig mindig *szeretkezésnek* nevezte, ami objektíven rémesen hangzott. Tem sohasem hallotta egy férfi szájából elhangzani. Amikor az iskolában felvilágosították őket arról, mi vár rájuk, azokat az órákat mindig nők tartották nekik. De ez évekkel ezelőtt történt, és Tem most azt kívánta magában, bárcsak jobban figyelt volna rájuk.

– Azt hiszem, igen – suttopta.

– Te alkalmatlan tanárnak tartasz engem? – szegezte neki a kérdést a baziliszkusz.

– Semmit sem tudok rólad.

Caspen erre halványan elmosolyodott. Mintha ettől a mosolytól valami feloldódott volna Temben.

– Nemzedékek óta az én tanítványaimat választják ki a hercegek. Úgyhogy megnyugodhatsz, nem fogom hagyni, hogy kudarcot vallj!

Tem szája tátva maradt a meglepetéstől. Amennyiben igaz volt, amit a férfi állított, az azt jelentette, hogy Caspen maga a Kígyókirály: az a legendás híró baziliszkusz, akinek hatalma messze felülmúlta az összes többiét. A hírneve páratlannak számított a falujukban, az emberek úgy beszéltek róla, mintha istenség lenne. Tem nem is kívánhatott volna nála jobb mestert.

Csakhogy ez az új információ nemhogy megnyugtatta, hanem éppen ellenkezőleg hatott rá. Úgy érezte, mostantól fogva még nagyobb nyomás nehezedik rá, mint eddig. Amennyiben a Kígyókirály felkészítése után sem sikerült elnyernie a herceg szívét, az több mint megalázó lenne a számára. Az édesanyja sohasem bocsátaná meg neki.

Caspen továbbra is figyelmesen fürkészte.

– Nekem nem úgy tűnik, mintha kétségbeesetten elszántad volna magad, hogy itt legyél – állapította meg végül.

Tem furcsállotta ezt a szóhasználatot. *Kétségbeesés?*

Kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Kétségbeesettnek kellene lennem?

Caspen megvonta a vállát.

– A lányok túlnyomó többsége az. Megtiszteltetés, ha a herceg kiválaszt magának. Még ennél is nagyobb kitüntetés az, ha végül királynővé koronáznak. Te talán nem vágyasz ezekre a dolgokra?

Tem elgondolkodott a kérdésen. Az édesanyja minden kétséget kizáróan vágyott minderre. Ez volt a közösségükben elérhető sikerek csúcsa és a végső megoldás arra, hogy maguk mögött hagyhassák az egyszerű, tanyasi életet. Tem tudta, mennyire szeretné az édesanyja, hogy sikerrel járjon – égető szüksége volt rá. A teljes igazsághoz azonban hozzátartozott, hogy Tem nem különösebben vágyott rá. Úgy érezte, esélye sincsen a hercegnél. Az iskolai zaklatói ezt nap mint nap a fejébe verték azóta, hogy elég éretté vált ahhoz, hogy felfogja, hol van a helye a településük hierarchijában. Szóval *kétségbeesetten* vágyott arra, hogy itt lehessen?

Tem ráeszmélt, hogy igen.

Lehet, hogy nem annyira kétségbeesetten, mint a többi lány – lehet, hogy nem vágyott úgy a koronára, mint Vera –, de a maga módján ő is mindenáron itt akart lenni.

Semmi mást nem szeretett volna jobban, mint megérteni, hogy mire fel ez a nagy felhajtás – megérteni egy férfit, és hogy egy férfi is megérintse őt, hogy kíváncsi valakit, és hogy ő is kíváncsi legyen valaki számára.

A baziliszkusz hangja kizökkentette ebből a gondolatmenetből.

– Bármikor szabadon távozhatsz innen.

Tem felhorkant, de azon nyomban megbánta.

Caspen azonban szórakoztatta a reakciója.

– Talán nem hiszel nekem?

– Nem igazán vagyok olyan helyzetben, hogy távozhassak.

A férfi oldalra billentette a fejét.

– Nem lehet hatékonyan tanítani azt a tanítványt, aki vonakodik tanulni.

Tem ebben nem kételkedett.

– Félbehagyta már valaki a kiképzést? – kérdezte.

– Egyszer – felelte Caspen.

Úgy tűnt, mintha ezt fájdalmas lenne kimondania. Azonban a következő másodpercben már nyoma sem maradt a feszengésének.

– De ő nem az én tanítványom volt.

Tem elgondolkodott ezen. Amennyiben igaz, akkor ez példátlan eset lehetett. A kiképzésről mindig is úgy beszéltek, mint nagy megtiszteltetésről minden hajadon számára, aki a herceggel egy esztendőben született. Tem azon tűnődött, vajon miért hallgatták el előlük ezt a hírt az iskolában. Aztán eszébe jutott az a lány, aki visszamenekült a falon túlra, és azon merengett, vajon eljön-e majd a nap, amikor megbánást fog érezni.

– Nos – szólalt meg Tem, és lebiggyesztette a száját. – Én nem fogok elmenni.

Caspen szája megrándult, mintha mulattatná a helyzet. Közelebb lépett Temhez, aki úgy érezte, mintha minden egyes sejtje lángra lobbant volna.

– Mondd csak, Tem. Csókolóztál már?

Tem elpirult. Még csak a közelébe sem került annak, hogy bárki is megcsókolja.

Most döbrent rá, hogy megkérhette volna Gabrielt, hogy tegye meg. Elvégre ő volt a legjobb barátja. Biztosan megcsókolta volna, főleg ha tudta volna, hogy ez megnyugtató. De ezzel már elkészt.

Most Caspen, a Kígyókirály előtt állt, aki sokkal többet várt el tőle, mint amire képesnek érezte magát.

– Nem – suttogetta végül, és a szó úgy hullott a levegőbe, mint egy kavics, amit a tóba ejtettek.

Caspen szája széles mosolyra húzódott, kivillantva a fogait.

– Akkor jó. Ez azt jelenti, hogy még nincsenek olyan rossz szókásaid, amiket el kellene hagynod.

Tem bólintott, bár nem igazán hitt neki. El sem tudta képzelni, hogyan lehetne jobb az, ha még nincs semmiféle tapasztalata. És mégis, a baziliszkusok nem tudnak hazudni – természetüknél fogva képtelenek voltak erre. Vagy legalábbis ezt állította róluk az összes legenda. Vagyis most is igazat kellett mondania, és ha így van, az azt jelentette, hogy Tem előnybe került Verával szemben.

És ez a lehetőség határtalan örömmel töltötte el.

– Ezt fogjuk ma este csinálni? – kérdezte Tem hirtelen támadt bátorsággal. – Csókolózni?

– Nem. – Caspen megrázta a fejét. – Ma este nem foglak megérinteni.

– Ó...

Úgy tűnt, a baziliszkus érzékelte a meglepődöttségét, mert így folytatta:

– Még mielőtt megérintenénk egymást, látnom kell téged.

Tem értetlenkedve ráncolta a homlokát.

– De hiszen most is látsz engem.

A férfi elmosolyodott.

– De nem mindenedet.

A várakozás izgalmától összeszorult Tem gyomra. Eszébe jutott az álma, a meleg sötétség, amely körülölelte. Emlékezett az érzésre, amikor a lehelet megcsapta meztelen bőrét. Azon tűnődött, vajon lehetséges-e, hogy Caspen leheletét érezte akkor, és hogy az az álom előrevetíthette-e ezt a pillanatot.

A férfi most hátralepett, és a tenyerét felfelé fordítva kinyújtotta felé a karját.

– Kérlek. Amikor készen állsz rá.

Tem szíve hevesen dobogott a mellkasában. Eszébe jutott, hogy a baziliszkusok megérzik másokban a félelmet, és nem akarta, hogy Caspen azt higgye, retteg. Mégis bizonytalankodott. Még soha senki előtt nem vetkőzött meztelenre, főleg nem egy férfi előtt. Csak otthon volt ruhátlan, amikor fürdött, vagy amikor magához nyúlt. És még olyankor is kerülte, hogy meglássa magát a tükör-

ben. Nem talált ebben semmi természeteset – fogalma sem volt róla, hogyan mutassa meg magát valaki másnak. Erre még az álom sem készítette fel.

A bizonytalankodását látva, Caspen összekulcsolta a kezét.

– Minden út egy lépéssel kezdődik, Tem.

Ő azonban továbbra sem mozdult. Az édesanyja szavai visszahangzottak a fejében: *mindig azt fogod tenni, amire utasít, és igyekszel mindent megtanulni tőle.*

Tem nem szokott hozzá, hogy parancsokat teljesítsen. Ez ellentmondott minden ösztönének, sőt, sértőnek találta mindarra nézve, ami meghatározta őt mint embert. Nem volt képes csak úgy vakon engedelmeskedni neki. Ő nem így működött. Ez sosem ment neki. Úgyhogy azt mondta:

– Először te.

Caspen szemöldöke felszaladt, majd rögtön összeráncolta. A reakciójára éles szorongás hasított Tem mellkasába.

Nehogy megbántsd valamivel, különben lehet, hogy nem engedi, hogy visszatérj.

A szíve a gyomráig zuhant. Mi van, ha épp most sértette meg? Mi van, ha bántani fogja? Vagy ami még ennél is rosszabb – mi van, ha átváltozik a valódi alakjába, egyenesen a szemébe néz, és végez vele? Bocsánatot fog kérni tőle. Térdre borul előtte, és könyörögni fog neki, hogy bocsásson meg.

Levetkőzik, és hagyni fogja, hogy a férfi addig bámulja, ameddig csak akarja.

Mielőtt azonban bármelyiket is megtehetette volna, Caspen így felelt:

– Ahogy kívánod.

Tem meglepődött. Fogalma sem volt róla, vajon kért-e már valaki ilyesmit a baziliszkustól korábban. De ezt már nem lehetett visszacsínálni, és nem is akarta.

Caspen közelebb lépett hozzá, és csupán akkor állt meg, amikor már csak néhány lépés választotta el tőle. A férfi annyival magasabb volt nála, hogy Temnek egészen hátra kellett döntenie a nyakát ahhoz, hogy a szemébe nézhessen.

A baziliszkusz olyan nyugodtan nézett le rá, mintha ez az egész egyáltalán nem hatná meg.

És Tem sejtette, hogy így is van. Több tucatnyi hajadont látott már előtte, és még több százat fog látni őt követően is. Ez csak kötelesség volt a baziliszkusz számára – és semmi több.

Tem számára viszont mindent jelentett.

Caspen lassan lefejtette magáról az ingét: megfogta az alját, és könnyedén, akadálytalanul átbújtatta a fején. Félig még így is fel volt öltözve, Tem mégis alig bírta feldolgozni, amit látott. A teste felfoghatatlanul kidolgozott volt, a törzsén kemény izomkötegek sorakoztak. A nadrágja elég mélyen ült a csípőjén, láthatóvá téve az alsó hasizmai domborulatait, amelyek úgy mutattak lefelé, mint két nyíl. Tem érezte, hogy az egész arca elvörösödik a látványtól, és féktelen vágy támadt benne, hogy saját kezűleg húzza le róla a nadrágját. Caspen azonban megelőzte. Máris kioldotta a nadrágját, és még mielőtt Tem lélegzetet vehetett volna, a ruhadarab a földre hullott.

Caspen pénisze egyáltalán nem hasonlított azokra, amiket a templomhoz vezető lépcsők mentén látott.

Az övé ugyanis felfoghatatlanul hosszúra nyúlt, és egyenes volt, mint egy nyílvevessző.

És bár még csak meg sem keményedett, Tem már is azon morfondírozott, hogy a csudába fog elérni benne. Még sosem fogadott magába semmit ekkora méretben. Abban is kételkedett, hogy ez fizikailag lehetséges egyáltalán. A farka a férfi tökéletes meghosszabbítása volt – pontosan olyan félelmetes és gyönyörű, mint ő maga. Tem áhítattal bámulta.

Hirtelen megértette, miért nevezik Kígyókirálynak. Most, hogy láthatta a férfi testének ezt az utolsó porcikáját, egyszerre minden értelmet nyert, amit eddig hallott Caspenről. Az, ahogyan a falusiak suttogva beszéltek róla, és ahogyan a herceg kiválasztotta magának a tanítványait – mindezt igazolni látszott, ami a lába között volt. Miért kellene alárendelnie magát bárkinek, amikor ebből a legalapvetőbb szempontból már is felsőbbrendűnek számított? Miért adná át bárkinek az irányítást, amikor ő maga bárkinél többet nyújthatott?

Temet lenyűgözte a látványa. Szerette volna érezni magában.

Azon tűnődött, vajon a férfi is akarja-e. Azonban azonnal elhessegette a gondolatot. Nem ő volt az első lány, akit fogadott a barlangjában. És mégis, Tem valahogy úgy érezte, mintha ez csakis neki szólna.

Caspen hagyta, hogy megbámulja, és az arrogancia legcsekélyebb jelét sem lehetett felfedezni az arcán, miközben figyelte a reakcióját. Végül azt suttogta:

– Most te jössz.

Így volt igazságos.

Valamelyest megnyugodtak Tem idegei, most, hogy a férfi meztelenül állt előtte. Caspen sebezhetőségének látványából bátorságot merített, és tudta, hogy készen áll a következő lépésre. Biztos kézzel kibontotta a ruhája fűzőjét, és hagyta, hogy az lehulljon a földre, így már alsóneműre vetkőzve állt előtte.

Caspen rezzenéstelenül nézett a szemébe, amikor azt mondta:

– A többit is.

Tem az alsóneműjéből is kibújt.

A barlang meleg levegője cirógatta a bőrét, lélegzetelállító hullámként ölelve körül a testét.

Nem tudott másra gondolni, mint arra, hogy *meztelen*. De még mielőtt elkezdhette volna emészteni magát ezen, Caspen szótlanul körbejárta, és tetőtől talpig végigmérte. Tem is szemügyre vette őt, figyelve, ahogy tagadhatatlan önuralommal sétál körülötte, a lábai akadálytalanul siklottak a barlang egyenetlen padlóján. Láta, amint a férfi egy orvos precizitásával, érzelemmentesen szemléli őt. Tem felfogta, hogy bár neki ez a helyzet teljesen újnak számított, Caspen számára semmi újdonságot nem tartogatott.

Már számtalan alkalommal végigcsinálta korábban ezt a rituálét. Ő csupán egy számot jelentett a férfinak – nem láthatott semmi olyasmit, amit ne látott volna már korábban.

Caspen végül megállt előtte. Alaposabban tanulmányozta Tem szemét, az arcát, és a haját is.

Végül a tekintete lefelé siklott a nyakán, a kulcscsontján, tovább a keblein, és megállapodott a hasán. Kinyújtotta a kezét, az ujjbegyeit alig néhány centiméterre tartotta a bőrétől. Mégsem ért hozzá. Ehelyett Tem hirtelen támadt melegséget érzett a köldöke alatt, és látta, hogy elhalványult a tűz fénye.

– Mit csinálsz? – kérdezte.

– Ellenőrzöm, hogy termékeny vagy-e – felelte a férfi anélkül, hogy a szemébe nézett volna.

– És? Az vagyok?

Caspen felpillantott rá.

– A türelem erény, Tem.

Olyan hangon mondta ezt, mintha megdorgálná.

Tem sóhajtott.

– Igen, ezt már hallottam.

A férfi tekintete visszasiklott a hasára. Tem ellenállt a késztetésnek, hogy idegességében doboljon a lábával, miközben próbálta

türelmesen kívánni, milyen eredményt hoz a vizsgálat. Igazán számíthatott volna valami ilyesmire. A szexualitás és a termékenység szorosan összefonódott a baziliszkus varázsával. Az a szóbeszéd járta, hogy valójában ebből merítik az erejüket – hogy az emberek elcsábítására való képességük szerves része a természetüknek. Ezért bízták rájuk a herceg jövődöbelijének felkészítését, mert ők voltak az egyetlen lények, akik érthettek ahhoz, hogyan segítsenek a lányoknak nővé érni.

Miután eltelt vagy egy örökkévalóságnak tűnő idő, Caspen válaszolt a kérdésre:

– Termékeny vagy.

Tem nem tudta, mit kellene éreznie a bejelentés hallatán. A lelke mélyén azt kívánta, bárcsak ne lenne termékeny, hiszen az azt jelentette volna, hogy kiesik a herceg kegyeiért folyó versengésből. De ha ez lenne a helyzet, akkor nem érhetné el a célt, amiért idejött. Akkor soha senki sem csókolná meg, és nem feküdne le egyetlen férfival sem. És annak kicsit sem örülne.

Caspen ismét megszólalt.

– Híznod kell – jelentette ki. – A herceg teltebb lányt akar.

– Én nem tudok hízni – vágta rá Tem gondolkodás nélkül.

Caspen szeme összeszűkül.

– Miért nem?

Tem lehorgasztotta a fejét.

– Nekünk... nincs valami sok ennivalónk odahaza. Nincs lehetőségem többet enni.

Tojásból nem szenvedtek hiányt. De minden más élelmiszer csak szűkösen állt a rendelkezésükre, és mivel baromfitenyésztéssel foglalkoztak, a társadalmi státuszuk miatt már rég nem számíthattak a szomszédaik jóindulatára.

– Akkor majd eszel, amíg itt tartózkodsz – közölte vele Caspen.

– Holnaptól kezdve a foglalkozásaink után mindig megetetlek.

Tem bólintott, továbbra is a földre szegezve a tekintetét.

– És nehogy levágasd a hajad! – figyelmeztette a baziliszkus. – A herceg azt szereti, ha hosszú.

Tem haja jelenleg épp a válláig ért, bár nedvesen hosszabbnak tűnt, mert a víztől megnyúltak a fürtjei, mielőtt megszáradtak volna.

– És emeld fel az állad! – parancsolt rá Caspen.

A lány engedelmeskedett.

– Ül le! – intett a férfi a háta mögötti sziklapárkányra. – És tárd szét a lábaidat!

Tem leült.

Amint szétnyíltak a térdei, Caspen állkapcsa megfeszült. Eddig távolságtartó, szinte érzéketlen volt a tekintete. Most azonban fényesen ragyogtak a szemei, nyersen és áthatóan.

Váratlanul letérdelt előtte, előre hajolt és behunyta a szemét. Ahogyan ígérte, most sem ért hozzá. De mély lélegzetet vett, és Tem látta, ahogy kitágultak az orrlyukai, és még élesebbé váltak arcának markáns vonásai.

– Ilang-ilang – állapította meg halkan –, és szantálfa.

Kinyitotta a szemét.

– Ki mondta, hogy kend be magad ezekkel?

– Az édesanyám – felelte Tem, és próbált másra koncentrálni, nem pedig arra, hogy a férfi ott térdel meztelen combjai között. – Azt mondta, ez bátorságot ad nekem.

Caspen hosszú ideig bámulta.

– És adott? – kérdezte suttogva.

Tem megvonta a vállát.

– Nem vagyok biztos benne.

A férfi még mindig térdelt, továbbra is Tem szemébe nézve. De aztán a tekintetét ismét a lány testének középpontjára szegezte, és újabb utasítást adott neki:

– Nyisd meg magad előttem!

Tem gyomra összeszorult.

– Ezt nem értem – suttogta.

– Használd az ujjaidat! – mondta Caspen lassan. – Hadd lássalak belülről.

A férfi mindössze néhány centiméterre volt tőle. Tem el sem tudta képzelni, hogy megmutassa neki testének legintimebb részét, de tudta, hogy meg akarja tenni. Így hát széttárta a szeméremajkait az ujjával, felfedve a férfi előtt azt, amit még soha senkinek nem engedett látni. Amint megtette, Caspen pupillái kitágultak az aranyárga színű íriszekben belül. Tem érezte, hogy az ő szeme is elkerekedik.

A férfi hosszú ideig csak nézte, olyan sokáig, hogy Temnek már nehezebb esett tartania magát, miközben lassan benedvesedett a szemérme a baziliszkusz pillantásának hatására. Mégis mit kereshetett odalent? Az emlékezetébe véste a teste anatómiai részleteit? Vagy most találja ki, mit és hogyan tanítson majd neki? Akárhogy is, izgalommal töltötte el a tudat, hogy ennyire kitérül-

kozott előtte. Vágyott a férfi jóváhagyására, és szeretne volna tudni, hogy megkapja-e tőle.

Nem csak Temet érintette meg, ami történt közöttük.

Most először tapasztalhatta meg, milyen érzés hatást gyakorolni egy férfira. Caspen izgatottsága tagadhatatlanná vált – minél tovább bámulta őt, annál jobban megkeményedett a farka, és Temet büszkeséggel töltötte el a tudat, hogy ezt ő váltotta ki belőle. Már alig bírta visszafogni a saját kíváncsiságát.

Meg akarta érinteni, érezni akarta a hatást, amit a férfi testére gyakorolt. Szeretne volna megtenni azt, amivel Vera dicsekedett neki – a kezébe fogni és addig simogatni, amíg elélvez.

Már a gondolat is annyira felizgatta, hogy az ujjai önkéntelenül besiklottak nedves szemérmébe. Jóleső érzéssel töltötte el a mozgulat, úgyhogy gondolkodás nélkül megismételte, közvetlenül Caspen szeme előtt.

Azt hitte, a férfi talán meg fogja szidni ezért, de nem így történt. Ehelyett halk és mély sziszegő hangot hallott, és rádöbrent, hogy ezt a baziliszkusz adja ki magából. A sziszegése visszhangzott az egész barlangban, visszaverődött a falakról, és a rezgéseivel körülvette őket. Tem nem tudta eldönteni, félnie kellene-e ettől a hangtól, vagy sem.

– Elfogadsz engem? – kérdezte.

A sziszegés azonnal abbamaradt. Caspen mélyen a szemébe nézett.

– Az én elfogadásom nem számít – mondta élesen. – A herceg jóváhagyására van szükséged.

Tem hirtelen zavarba jött. Elnyomta a vágy fájdalmas hullámain, gondolatban átkozva magát a szemtelenségéért. Caspen baziliszkusz volt, ostobaság azt feltételeznie, hogy bármilyen hatással is lehet rá.

Visszahúzta a kezét, szégyenkezve az elbizakodottsága miatt.

– Nem mondtam, hogy hagyd abba – szólalt meg Caspen.

Tem rábámult. A baziliszkusz pupillái kitágultak, szinte már nem is látszottak az arany íriszek. Mintha Tem egyenesen a sötétség legmélyebb bugyraiba bámult volna, egyenesen a végtelen homályba. Tem ösztönösen tudta, hogy ismeretlen ösvényen járnak.

Bizonytalanul visszacsúsztatta a kezét a combjai közé.

Eleinte csak lassan mozdult, két ujját egyenletes tempóban bedugva és kihúzza magából, miközben Caspent figyelte, ahogyan a férfi nézte őt. Aztán gyorsított, azokat a részeit izgatva, amelyek-

hez Caspen hamarosan hozzáférhetett, és addig kényeztette magát, hogy már képtelen volt abbahagyni. Megmutatta a férfinak, hogyan szereti – azt csinálta, amit olyankor szokott, amikor egyedül lehetett a szobájában, miután az édesanyja már lefeküdt aludni, amikor a világ elsötétedett körülötte, és a házikójukban csend honolt. Olyankor behunyta a szemét, és azt képzelte, hogy figyeli valaki. Azt szerette volna, ha Caspen valóban látja őt, úgy, ahogyan mindig is szerette volna, hogy lássa valaki: mint egy olyan lányt, aki méltó egy férfi érintésére.

Végül ismét hallotta az iménti sziszegést.

Caspen tekintete rezzenéstelen maradt. A tűz visszatükröződött fényes bőréről, és Tem esküdni mert volna rá, hogy pikkelyek árnyékát látta a férfi mellkasán.

Már eddig is nedves volt, de ettől a látványtól csak még lucskosabb lett.

A baziliszkusz merevedése kiteljesedett, a farka olyan egyenesen állt, mint egy katona, ami az egész lényét meghatározta. Engedni akart neki. Tem azt akarta, hogy ragadja meg, hogy türelmetlenül hatoljon belé, és úgy omoljon össze benne, mint egy haldokló csillag.

Csakhogy Tem tudta, hogy ez ma este nem fog bekövetkezni. Caspen ezt előre közölte vele, ő pedig tiszteletben tartotta a döntését. A tanítvány nem írhatta felül a tanár elhatározását. Ez azonban nem jelentette azt, hogy nem osztozhattak ebben a pillanatban, hogy ő nem mutathatja ki az elkötelezettségét valamilyen más módon, viszonzva a gyengédségét. Tem remélte, hogy Caspen is kiveszi a részét az élményből. És a legnagyobb öröme így is történt.

Anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna, Caspen benyúlt a saját lábai közé.

Megmarkolta a farkát, és izgatni kezdte, a vállai minden egyes húzó mozdulatával meg-megfeszültek, mintegy megmutatva Temnek, mit kell tennie hamarosan. A lány képtelen volt levenni a szemét a férfi kezéről, amely kíméletlen ritmusban mozgott: szorosan markolta a farkát a tövénél, majd felfelé húzta a végéig, hosszú, egyenletes mozdulatokkal kényeztetve magát, miközben a lélegzétvételei minden húzáskor elakadtak.

Caspen eleinte lassan haladt, majd a mozdulatai egyre gyorsabbá váltak. Fel- és le járatta a markát a farkán, pontosan úgy, ahogyan Vera leírta. Szemernyi bizonytalanság sem látszott a te-

kintetében, miközben a zsigeri ösztönök átvették az irányítást felette, és a vágy minden akadályt legyőzött kettejük között. Ekkor felemelte a fejét, felfedve a nyakát.

A sziszegése halkán és mélyen zümmögött körülöttük, a nem szűnő frekvenciájával körülölelve Temet.

Caspen ekkor felállt, és lefelé nézett a lányra, a mozdulatai sürgetővé és intenzívvé gyorsultak.

Tem tudta, hogy nem ő az első lány, aki anyaszült meztelenül áll ebben a barlangban. Tudta, hogy nincs benne semmi különleges, hogy semmi sincsen, amit kínálhat Caspennnek, amit a férfi még nem látott volna korábban. Mégis, úgy érezte, mintha ez az élmény kizárólagosan az övék lenne, mintha a baziliszkusz még soha nem nézett volna így más lányra. Mintha ő lenne az egyetlen, akinek ezt valaha is megtette volna. Eltűnődött, vajon így van-e.

Nagyon remélte, hogy igen.

A férfi hirtelen előrelépett, és Temnek elakadt a lélegzete.

Egy pillanatra azt hitte, Caspen megadja magát, hogy engedni fog, és belé hatol. Ehelyett lehajolt, a másik kezével megtámaszkodott a sziklafalon a feje mellett, a testét közvetlenül fölé igazította. A keze egy pillanatra sem állt meg, ahogyan Temé sem.

Izgató volt látni, ahogyan a férfi magához nyúl. És izgatta a tudat is, hogy ezt most miatta csinálja.

Nem csupán eufóriát érzett, annál is többet, tudva, hogy ezt ő teszi vele. Bárcsak bebarangolhatta volna a kezével a baziliszkusz testét! Érezni akarta a markában, megérteni, hogy kicsoda is ő valójában. Megérinteni minden porcikáját, amit láthatott.

Csakhogy a férfi elérhetetlen maradt a számára. Az egyetlen módja, hogy ma este kapcsolatot teremtsen Caspennel, az volt, hogy pontosan azt tegye, amit épp most csináltak. Úgyhogy igazodott a férfi által diktált ritmushoz, mintha ugyanarra a dallamra ujjazná magát, bebizonyítva neki, hogy képes ráhangolódni, hozzáigazítani a saját tempóját az övéhez.

A szabadon maradt kezével felnyúlt a melléhez, megszorította és a markába fogta, mintha meg akarná mutatni, mi lehetne az övé, ha akarná. Caspen olyan közel hajolt Temhez, hogy a lány az arcán érezte kétségbeesett zihálását. A férfi a lábai közé ékelődve állt, a testüket mindössze néhány centiméter választotta el egymástól.

Tem azon tűnődött, vajon gondol-e majd rá, amikor legközelebb kielégíti magát. Odaképzeli-e majd őt maga mellé, ahogyan ő fogja? Azt kívánja-e majd, hogy bárcsak az ő keze izgatná a saját-

ja helyett, ő ingerelné és ösztönözné a növekedésre? Vagy inkább mást fantáziál róla, például azt, hogy térdel előtte, a szájába veszi, és mohón magába szívja a farkát, ahogyan ő is szeretné, ha a férfi mohón falná őt?

Bárcsak megízlelhetné. Szerette volna tudni, vajon megengedi-e neki valaha is.

Egyelőre a férfi csak a tekintetével falta a testét, végigpillantva rajta, és figyelve, ahogy mozog. Úgy szippantotta magába meztelen bőre látványát, mintha a túléléshez szüksége lenne a húsára. A pillantása újra meg újra visszasiklott a lábai közé, ahol Tem a kezével izgatta magát.

Tem felpillantott rá, a háta ívbe hajlott, odakínálva neki minden porcikáját. Egészen védtelen volt, mégis teljesen biztonságban érezte magát.

– Mélyebbre! – szólalt meg Caspen rekedten.

A büszkeség végighullámozott Temben. A férfi elégedett volt vele. És többet akart.

Csakhogynem is többre vágyott.

Ahelyett, hogy mélyebbre hatolt volna, visszahúzta a kezét, megmarkolta a combjait, és teljesen szétterpesztette, megnyitva az övét a férfinak.

– Nem fogod megtenni? – kérdezte Tem suttogva.

A férfi még előrébb hajolt, így az arca közvetlenül Temé fölé került.

Olyan közel került hozzá, hogy már-már súrolta a mellkasával. Tem füst szagát érezte a bőrén.

– Te fogod megtenni! – morogta a férfi.

A parancsát hallva Tem megborzongott. A férfié volt az irányítás – nem lett volna szabad megkérdőjeleznie a státuszát. És mégis, Tem tudta, hogy van némi hatalma ebben a helyzetben. Azt akarta, hogy hatoljon mélyebbre – ő maga mondta ezt. És ő örömmel megadta neki, amit akart, amíg kellően értékelte.

– Állj egyenesen! – szólalt meg Tem. Azt akarta, hogy jól lássa őt.

Caspen meglepődve ráncolta a homlokát. Tem elgondolkodott, vajon kapott-e már valaha parancsot. Egy pillanatra azt hitte, talán meg fogja szidni. Aztán a férfi felegyenesedett, és Tem tudta, hogy a markában tartja. Így mélyebbre hatolt, mindkét kezét használva, egészen a határig feszítve magát, és már nem próbálta késleltetni az elkerülhetetlent, úgy izgatta magát, ahogyan szerette volna, ha ő tenné vele. Caspen a kezeit bámulta, figyelte, ahogy az ujjai ki-be

mozognak – olyan szabályosan ismétlődve, mint az árapály –, és figyelte, ahogy apró, tökéletes köröket rajzolva ingerli a teste legérzékenyebb részét.

Pontosan látta, mennyire nedves. És tudta, hogy mindez miatta van.

Tem már majdnem eljutott a csúcsra. Csakhogy kétségbeesetten próbálta húzni az időt, lassan haladva az orgazmus felé, abban reménykedve, hogy egyszerre élhetik át a pillanatot. Azt akarta, hogy Caspen vele együtt jusson el a csúcsra, hogy osztozhasson vele ebben az élményben, és így a mester-tanítvány viszony kerekein túllépve kötődjenek egymáshoz. Tudni akarta, hogy a férfi is érte zihál, ahogyan Tem őérte.

Caspen is közel került a csúcshoz.

Tem ezt abból tudta, hogy eltérő időközönként változtatta a tempóját, lelassítva, amikor túl sokáig nézte őt. Minden egyes alkalommal, amikor ezt tette, becsukta a szemét, és amikor kinyitotta, úgy nézett rá, mintha újra meg újra először látná őt. A keze pedig folyamatosan járt, mintha sohasem akarna megállni. A lélegzetvételei rövidde és szaggatottá váltak, a pulzusa szabálytalanul lüktetett a torkában. Együtt közeledtek a csúcshoz, a kielégülés felé haladva.

Tem már képtelen volt tovább tartani magát.

– Együtt? – Ennyit sikerült kinyögnie.

– Nem. – Caspen megrázta a fejét, a hangja csupán egy suttogás árnyéka volt. – Először te.

Tem már olyan közel járt az orgazmushoz, hogy nem maradt ereje tiltakozni. Ha a férfi ezt akarta, akkor ő örömmel megadta neki. Felnézett rá, érezve, hogy a végzet egyre elkerülhetlenebb, hogy képtelen ellenállni a hullám erejének, amely hamarosan tetőzni fog benne. Ez volt a legkönnyebb dolog ezen a világon, megadni magát Caspennnek, megmutatni neki a legsebezhetőbb oldalát, csakis érte és miatta leengedni a belső védőfalait. Elképzelte, hogyan érezné magát, milyen lenne, ha Caspen félretolná a kezeit, és magáévá tenné.

Már ez a gondolat is elégnek bizonyult ahhoz, hogy eljusson a célhoz.

Tem végül elélezett.

Egy másodperccel később Caspen is követte, egy remegő nyögéssel a tenyerébe élvezett. Levegő után kapkodott, pontosan úgy, ahogyan Tem is.

Lehajtotta a fejét, a tarkóján megcsillant a tűz fénye. A vállán izzadság fénylett, az izmai pulzáltak a bőre alatt, miközben halkan zihált a csúcspont után.

Tem nem kapott levegőt. Egy tagadhatatlan erőhullámot érzett magában, miközben tudta, hogy a férfi anélkül juttatta el a csúcsra, hogy hozzáért volna. El sem merte képzelni, mi történe vele akkor, ha meg is érintené.

Caspen felemelte a fejét, hogy ránézzen.

Tem azt kívánta magában, bárcsak megcsókolná. Ehelyett állta a tekintetét, próbált olvasni a gondolataiban.

Vajon mit gondolt róla? Elégedett volt vele? A történetek megerősítették vajon kettejük kötelékét, vagy csak egy ostoba libának tűnt a szemében, és semmiben sem különbözött a több tucatnyi másik lánytól, akik korábban megfordultak a barlangjában? Biztosan nem ugyanazt gondolta, mint ő – hogy sohasem került még ilyen kapcsolatba senkivel, és hogy kialakulóban van közöttük valami, ami különleges, valami, ami jelentőségtes.

Tem beszélni szeretett volna, de valahogy helytelennek érezte, hogy ilyen hatalmas dolgot szavakba öntsön. Most, hogy már tudta, mire képes előtte, azt is meg kellett tapasztalnia, mit művelne benne. Úgy érezte, belehalna, ha nem lenne esélye teljesen egyesülni vele.

Caspen felegyenesedett, és megmozgatta a vállait.

Tem is kihúzta a hátát, és megbabonázva bámulta a férfi tenyerében lévő anyagot. A fénye visszatükrözte a pislákoló tűz fényét, és Tem azon kapta magát, hogy máris felállt, és gondolkodás nélkül érte nyúlt.

Caspen hirtelen visszahúzta a kezét.

– Ó. Elnézést kérek... – hebegte Tem, és azonnal zavarba jött. – Csak én még soha... sosem láttam ilyet.

A férfi oldalra billentette a fejét, és elgondolkodva pillantott rá.

– Hasonlít a tiédre. – Lassan ismét kinyújtotta a kezét. – Megnézheted, ha szeretnéd.

Tem hálásan bólintott, és előrehajolt.

A férfi spermája átmenetet mutatott valamiféle folyadék és szilárd anyag között, sűrű volt és fénylett, egy marék folyékony gyöngyre emlékeztette.

– Gyönyörű – suttogta.

– Akkor olyan, mint te.

Szinte csak lehelte a szavakat. Tem alig hallotta őket. De mégis csak kimondta, és Tem tudta, hogy soha életében nem fogja elfelejteni, amikor egy férfi először nevezte őt gyönyörűnek.

Összeszorult a torka az érzésektől. Lehetséges, hogy a férfi nem is annyira ellentmondásos, mint gondolta?

Lehetséges, hogy ugyanúgy vágyott Temre, ahogyan a lány kívánta őt? Az együtt átélt pillanat forró utóhatásai közepette minden lehetségesnek tűnt. Tem azon tűnődött, Vera esetében is ugyanezt tette-e volna. Vajon ő is ehhez hasonló módon kezdett kötődni a maga baziliszkuszához?

Vagy csak levetkőzött előtte, és állt mozdulatlanul, ahogyan azt eredetileg Temnek is tennie kellett volna?

Egy örökkévalóságnak tűnő ideig csak bámulták egymást, miközben mindkettőjükben megérett a pillanat igazsága. Caspen ekkor összekulcsolta a kezét, a tenyerében tartva a gyöngyöket. Tem valamilyen oknál fogva tudta, hogy csendben kell maradnia, amikor a férfi a homlokát ráncolva becsukta a szemét, majd pedig lehajtotta a fejét. Tem egy hirtelen keletkezett légáramlatot érzett, a tűz fénye elhalványult.

– Fogd csak meg! – mondta Caspen.

Tem lepillantott a tenyerére, amelyben egy karomra emlékeztető tárgyat tartott.

Sima felületű, ívelt formájú volt, az egyik vége vastagabb, miközben a másik ujjnyi vékonyságúra keskenyedett.

Tem a kezébe vette, és megtapogatta, mennyire kemény. Mint ha kőből készült volna.

– Mégis mi ez? – kérdezte, és a fény felé tartotta a tárgyat. Tapintásra melegnek érződött, de súlyosabb volt, mint amilyennek látszott. Szemügyre vette az ívelt formáját, elbűvölve csodálta a simaságát.

– Nincsen neve – felelte Caspen. – Legalábbis a ti nyelveteken.

– Mi a rendeltetése?

– Összeköt téged és engem, amikor távol vagyunk egymástól.

– Hogyan?

Caspen közelebb lépett hozzá.

– Magadban fogod hordozni.

– A testemben?

– Igen.

Caspen tekintete végigsiklott a lány testén, és megállapodott a lába között.

Tem most már értette. Ismét elpirult.

– Tökéletesen kell illeszkednie beléd – tette hozzá a férfi.

Tem felpillantott rá, és meglepődött a lelkesedése láttán.

– Senkinek se áruld el, hogy benned van! És ne is mutasd meg senkinek! Ez csakis neked szól, egyes-egyedül neked.

Tem nem értette, miért meredt rá olyan átható tekintettel. Csak bólintani tudott a férfi pillantásának súlya alatt. Aztán lenézett a karomra.

– Milyennek fogom érezni? – kérdezte suttogva.

– Melegnek – felelte Caspen. – Pontosan olyan hőmérsékletűnek, mint amilyen az emberi testem.

Tem bólintott.

– Kellemes érzés lesz – folytatta a férfi. – Gondoskodom róla, hogy az legyen.

– Hogyan?

– Mint már mondtam, ez összeköt minket. Tudom irányítani, hogy... lüktessen.

– Hogy lüktessen?

A férfi elmosolyodott, mire Tem majdnem elolvadt.

– Amikor pulzál, abból tudni fogod, hogy épp rád gondolk.

Tem ismét megbámulta a kivételes tárgyat. Forgatta a kezében, latolgatta a súlyát, és figyelte, hogy úgy ragyog, mintha csillagfényből lenne. El sem tudta hinni, hogy ez a szépség a férfi lényének legbelsejében keletkezett. Még sohasem látott ehhez fogható varázslatos dolgot.

– Próbáld ki! – Caspen hangja kizökkentette a gondolataiból.

Tem felnézett rá.

– Mármost most rögtön?

– Igen.

Tem aznap reggel még el sem tudta volna képzelni, hogy ilyesmit fog tenni. De azok után, ami az elmúlt órában történt vele, szokatlan bátorságot érzett magában, és most már tudta, hogy képes lesz eleget tenni a férfi utasításának.

Így hát ismét leült a párkányra, és széttárta a lábait Caspen előtt. Felpillantott rá, a következő utasítására várva.

– Nyomd magadba a vastagabbik végét! – mondta Caspen.

Tem engedelmeskedett. Lassan, biztos kézzel vezette magába a karom vastagabbik végét. Még sohasem fogadott magába ilyen nagy tárgyat – kemény volt és sima, és teljesen más érzés, mint

amikor az ujjával izgatta magát. Felfedezte, hogy a nedvessége ellenére sem volt könnyű magába fogadnia.

Látva, hogy összeszorította a fogait, Caspen azt mondta:

– Lassan csináld! Nem szabad fájdalmat okoznia.

Tem bólintott, mély levegőt vett, és olyan mélyen becsúsztatta, amilyen mélyen csak lehetett. Furcsa érzés volt, de rájött, hogy tetszik neki. Ezzel együtt el sem tudta képzelni Caspen farkát a testében, ha már ez a tárgy is feszítette.

Megtorpant, a karom kúp alakú vége még kilátszott belőle, és felfelé ívelt a legérzékenyebb pontja felé. Tétovázva rányomta az ujját, élvezve, ahogy nekifeszült.

– Jó érzés? – kérdezte Caspen halkan.

Tem ránézett, és hirtelen rádöbbsent, hogy a férfi újra kezd felizgulni. Nem volt teljesen kemény, mint korábban, de láthatóan keményedni kezdett és Tem tudta, hogy ez miatta van.

– Igen – suttogta.

Sokáig bámulták egymást, Tem ülve maradt, Caspen pedig még mindig állt. Különleges pillanatnak tűnt, és Tem nem merte megtörni. Azon töprengett, vajon Caspen újra magához nyúl-e, de a férfi végül nem tette. Úgy tűnt, egyszerűen élvezi, hogy nézheti, Tem pedig élvezte, hogy rajta legelteti a szemét.

A tűz már alig pislákol, amikor Caspen végül halkan ezt morogta:

– Mára ennyi volt. Most felöltözhetsz.

Tem bátornak érezte magát, ezért így felelt:

– Te is.

A férfi szája ravasz mosolyra húzódott.

– Köszönöm az engedélyedet.

– Szívesen.

Caspen szája még szélesebb mosolyra húzódott. Tem észrevette, hogy még akkor is figyelte őt, amikor magára öltötte a ruháit. A tekintete az utolsó pillanatig bebarangolta a testét. Ő is figyelte a férfit, látta, ahogy meg-megfeszülnek a vállizmai, amikor belebújik az ingébe, és megfigyelte a karján kiduzzadó ereket, amikor megkötötte a nadrágját. Érzékelte a testében munkáló visszafogott energiát, és már alig várta, hogy érezhesse is.

Miután mindketten felöltöztek, Caspen kecses mozdulattal intett neki.

– Kikísérlek.

Tem bólintott, és követte a férfit a barlang bejárata felé. Érezte magában a karmot, és biztosra vette, hogy sosem fog hozzászokni ehhez az érzéshez. Az is erőfeszítésébe került, hogy normálisan lépdeljen.

Sokként érte a hideg esti levegő, miután kilépett a barlang meleg öleléséből, és fázósan megborzongott. A fű nedves volt a lába alatt, úgy tűnt, esett az eső, amíg odabent tartózkodtak. Amikor az ösvény elejéhez értek, Caspen ránézett. Az arca gondoskodónak tűnt, a szeme megvillant a sötétben.

– Holnap este visszatérhetsz hozzám. Ne késs el!

Majd egy szót sem szólva megfordult, hogy magára hagyja.

– Várj! – kiáltott fel Tem önkéntelenül.

A baziliszkusz megtorpant, háttal neki.

– Gondolsz majd rám? – suttogta Tem.

Caspen azonban nem fordult meg. Tem megcsodálta a sötétben kirajzolódó, széles és erős vállait. Tökéletes csend uralkodott itt, semmit sem hallott, csak az őket körülvevő erdő fáinak susogását, amit elnyomott a szíve zakatolása. A baziliszkusz olyan sokáig állt egy helyben, hogy Tem már-már azt hitte, meg sem hallotta.

Végül így szólt:

– Mondtam, hogy igen.

– Tudom. Csak... – Tem elhallgatott, összefonta a karját a mellkasán, és mély lélegzetet vett, mielőtt befejezte a mondatot: – szerettem volna még egyszer hallani.

Caspen továbbra sem fordult felé.

Helyette egy fájdalmas lüktetés futott végig Tem lábai között. Olyan élesen hatolt belé, hogy felkiáltott, és meglepetésében önkéntelenül előregörnyedt az érzés puszta intenzitásától. Muszáj volt hangot adnia az érzéseinek, mert ami történt, elsőprő erejű volt.

Sosem tapasztalt még ilyen gyönyört – ez minden érzést felülmúlt, amit valaha is kiválthatott magából. Testének egész belseje virágszirmok spiráljaként bontakozott ki, és úgy érezte, mintha egyé vált volna a holddal és a csillagokkal.

Tem kis híján elvesztette az egyensúlyát, miközben a lüktetés ereje fokozódott, olyannyira, hogy térdre kényszerítette.

Összegömbölyödött a földön, két kézzel a fűbe markolva. Nem bírt levegőt venni, sem pedig gondolkodni. Nem érzett semmi mást a kéjen kívül, ami mélyebb volt, mint bármi, amit megtapasztalhatott addigi életében.

Tem ebben a pillanatban minden kétséget kizáróan tudta, hogy életben van.

Aztán egyszerre elmúlt az egész.

Mire felpillantott, Caspen már eltűnt.

HARMADIK FEJEZET

MÁSNAP AZ ÉDESANYJA SZOKÁS SZERINT TÜKÖRTOJÁST SÜTÖTT reggelire. Tem felszeletelt mellé egy almát, és az asztalra tette a mézes csuprot, ahogyan minden egyes reggel szokta. Minden pontosan olyan volt, mint máskor is – minden pontosan ugyanaz maradt. Temet kivéve.

A barlangban eltöltött idő végérvényesen megváltoztatta őt. Egész éjjel csak feküdt az ágyban, ébren virrasztva, újra meg újra átélve gondolatban mindazt, ami történt vele. Visszaemlékezett arra, amit látott, amikor Caspen lefejtette magáról a nadrágját. Felidézte, milyen érzés volt megérinteni magát, látni, ahogy Caspen ágyéka megkeményedik a látványától, és aztán elélvezni a szeme láttára.

Tem próbált enni, de egy falat se ment le a torkán. Amint fel emelte a kanalat, a karom lüktetni kezdett benne, és ő önkéntelenül felkiáltott.

Amikor pulzál, abból tudni fogod, hogy épp rád gondolkodok.

Ez a felismerés jóleső volt, mint a harmatos fű egy tavaszi reggelen. Elképzelni sem tudott volna jobbat annál, minthogy Caspen rá gondol. Kétségbeesetten várt egy újabb lüktetést – azt akarta, hogy csak ő járjon a fejében –, hogy folyamatosan körülötte forogjanak a gondolatai, amíg aznap este másodszor is találkoznak.

De nem következett újabb lüktetés.

Tem úgy érezte, megszakad a szíve. Csak ennyit jelentett a számára? Egyetlen szívverésnyit – és semmi többet?

Mi van, ha a pulzálás a véletlen műve, és a férfi nem is gondolt rá? A szégyen érzésétől elfutotta a pír az arcát, és ismét a tányérjára szegezte a tekintetét.

A reggelit csendben fogyasztották el. Tem tudta, hogy az édesanyja alig várja, hogy kifaggathassa a barlangban töltött időről, de minden egyes alkalommal, amikor kinyitotta a száját, Tem olyan

pillantást vetett rá, amellyel egyértelműen az értésére adta, hogy nem akar beszélni róla. Kizárt dolognak érezte, hogy elmesélje neki, mi történt vele.

Kénytelen lesz majd kitalálni egy történetet, amelyből kihagyja azt az aprócska részletet, hogy máris minden határt átlépett, amit nem lett volna szabad.

Addig is, mivel aznap vasárnap volt, az egész falu népe templomba ment.

Miközben Tem felfelé lépdelt az épületbe vezető lépcsősoron, szemügyre vette az isteneket ábrázoló kőszobrokat – azokat, amelyeknek anatómiai részletei mehökkentően alulmaradtak Caspen intim szerveihez képest. Ha ilyenek az istenek, akkor ő micsoda?

Későn érkeztek, úgyhogy a templom belső tere már megtelt. Tem követte az édesanyját a hátsó sorba, majd becsusszant mellé a padba. Amikor leült a kemény fa ülőlapra, a karom erősen hozzápréselődött. Azon nyomban melegséget érzett a lábai között, és azt kívánta, bárcsak egyedül lenne most. Még ülnie is óvatosan kellett, a combizmait megfeszítette a kemény fafelületen, két kezével megmarkolta a térdét.

– Valami baj van, kedvesem? – kérdezte az édesanyja.

Tem megrázta a fejét. Nem ismert olyan szavakat, amelyek leírhatták volna ezt az érzést.

– Semmi, anyám.

Végigpillantott a templomon, és megkereste Gabrielt a tekintetével, hogy elterelje a figyelmét.

A fiú az ő padsoruk másik végén ült, egyik karját egy fiatal srác vállá köré fonva, aki nyilvánvalóan nem Peter volt. Elmosolyodott.

Megkezdődött az istentisztelet. Korához, a termékenység istennőjéhez imádkoztak. Az ő jóságának volt köszönhető a hajadonok képzése, ő áldotta meg a lányokat termékenységgel, és ő kezeskedett arról is, hogy a hercegnek fiúörököse szülessen. Temnek Kora nevében kellett felajánlania a testét a hercegnek. Kora mindannyiuknak az édesanyja volt, és azt állították róla, hogy meglátogatta az újdonsült anyákat a szülés előtti éjszakán, hogy biztonságos szüléssel áldja meg őket. Tem nem tudta eldönteni, hogy ezt elhiggye-e. Ugyanis rengeteg nő vesztette életét szülés közben. Többek között maga a királyné is. Mindenki tudta, hogy a herceg anya nélkül nőtt fel.

Kora ezek szerint elfelejtette felkeresni őt?

Az istentiszteletnek a felénél járhattak, amikor megtörtént az első lüktetés.

Még mielőtt Temnek esélye lett volna levegőt venni, gyorsan következett a második pulzálás. De ez nem történhetett meg. Nem, most nem, amikor az édesanyja mellett ült a templomban.

Képtelenség volt mozdulatlan maradnia. Mindkét kezével megkapaszkodott a padban, és behunyta a szemét, miközben próbálta szabályozni a légzését.

Újabb lüktetés következett, és Temből kiszakadt a lehető leghalibb nyöszörgés.

Egy hangot se.

Tem mozdulatlanra dermedt. Caspen hangját hallotta a fejében. De hogyan lehetséges ez?

Még mielőtt tovább töprenghetett volna ezen, elérte a lüktetés újabb hulláma, ezúttal olyan erővel, hogy Tem kénytelen volt megmarkolni az előtte álló pad karfáját, nehogy felsikítson. Az édesanyja a homlokát ráncolva rápillantott.

– Görcsölök – tátogta Tem némán.

Az asszony bólintott.

Nem jutott eszébe jobb magyarázat, hogy megindokolja, miért görnyedt előre, és miért próbált kétségbeesetten olyan testhelyzetet felvenni, amelyik nem erősítette fel a lüktetéseket, amelyek egyre gyakrabban jelentkeztek. Ugyanakkor úgy tűnt, nincs semmiféle rendszeresség benne.

A pulzálások erőssége és időtartama is változott: időnként gyorsak és élesek, máskor lassúak és hosszan tartóak voltak, és mindegyik után még nehezebben jutott levegőhöz, mint az előzőnél. Annyira rendszertelenül jelentkeztek, hogy Tem már-már azt gondolta, hogy csak véletlenszerűek. Képtelen volt elhinni már azt is, hogy a baziliszkusz egyáltalán gondol rá, nemhogy ilyen hosszú ideig.

Tem körülnézett, hátha talál valamit – bármit –, ami elvonhatja a figyelmét.

A tekintete Verára siklott. A lány a padsor végén ült, Jonathannek támaszkodva. Úgy tűnt, ritmikusan rángatózik a válla, a karja pedig egyenletes ritmusban mozog fel és le. Amikor felgyorsult a ritmusa, Jonathan feje hátrahanyatlott, és minden egyes alkalommal, amikor ez megtörtént, Vera válla is megdermedt. Aztán egy pillanat múlva újult erővel folytatódott mindez.

Tem hirtelen ráeszmélt, hogy mit is lát.

Zavarba jött és körülnézett. Biztosan másnak is feltűnt – észre kellett venniük. Csakhogy Vera és Jonathan egy szinte teljesen üres pad legvégén ültek, olyan szögben, hogy senki sem láthatta Jonathan ölét.

Aki rájuk pillantott, nem láthatta, hogy Vera épp örömet szerez a férfinak. Tem is csak azért tudhatta, mert ismerte Verát, meg azért, mert annyira fájdalmasan felizgatták közben a pulzálások, hogy úgy érezte, mintha hirtelen valamiféle emberfeletti képességre tett volna szert, amivel akár egy kilométerről is kiszúrja, ha valaki szexuális tevékenységet folytat.

Akár beteges vonzódásból, akár egyfajta eltitkolt féltékenységből történt, Tem képtelen volt elfordítani róluk a tekintetét. A lüktetések mintha érzékelték volna az izgalmát, és valamilyen módon szinkronba kerültek Vera karjának a mozgásával. Most már célirányosak voltak; Temnek szemernyi kétsége sem maradt afelől, hogy Caspen rá gondol, és biztosan tudja, hogy az ő gondolatai is körülötte forognak. A karom lüktetései egyre erősödtek és erősödtek és erősödtek benne. Még akkor is, amikor a gyülekezet tagjai énekelni kezdtek egy himnuszt. Tem képtelen volt csatlakozni hozzájuk. Mindössze annyira telt tőle, hogy bámulta Vera karját, ahogy fel-le mozog, azt képzelve, hogy az az ő karja, és hogy Caspen farkát tartja a markában Jonathané helyett.

Tem összeszorította a száját, amikor sor került az utolsó lüktetésre.

Úgy érezte, képtelenség kibírnia kiáltás nélkül. A himnusz dalama elérte a maga csúcspontját, ahogyan Tem is a gyönyörét, és épp abban a pillanatban, amikor az utolsó zenei hang elhalt, Tem látta, hogy Vera feje lebukott a pad alá, egy pillanatra ott maradt Jonathan ölében, majd ismét felemelkedett, amint diadalmasan megnyalta a száját.

A lüktetéseket továbbra is érezte, és ezek kicsaltak Temből egy utolsó nyögést, amit meg sem próbált magába fojtani. Annyira benedvesedett, hogy csak reménykedett benne, hogy nem áztatta át a ruháját.

– Valaki keres téged.

Az édesanyja hangja kizökkentette Temet a transzállapotból.

– Micsoda?

– Azt mondtam, hogy valaki téged keres.

Az édesanyja a padjuk végére mutatott, ahonnan Gabriel intgetett neki.

– Ó. Igen...

A himnusz véget ért. Az emberek szállingózni kezdtek kifelé. Tem a többiekkel együtt araszolni kezdett, a folyosó felé haladva, ahol Gabriel várt rá.

– Nos? – kérdezte, amikor Tem odaért hozzá, és karját a lány karjába fonta. – Megváltoztál?

Tem nem tudta, mit válaszoljon erre. Érezte, ahogy a nedvei lefelé csorognak a combján, és ettől hirtelen együttérzett Jonathannel.

– Igen – mondta végül őszintén.

– Csodás. – Gabriel megszorította a karját. – Mesélj el mindent!

– Nem beszélek erről a templomban.

Üres szavak. Semmi, amit az elmúlt egy órában tett, nem volt illendő a templomban.

– Ugyan már, Tem! Kora büszke lenne rád. Ő is azt akarná, hogy mesélj el nekem minden pikáns részletet.

Tem a lelke mélyén hitt neki. Biztosra vette, hogy az összes istenség közül a termékenység istennője az egyetlen, aki nem ellemezne semmit, aminek köze van a szexhez. És mégis. Az édesanyja ott állt alig néhány méterre tőlük, és Tem nem szeretett volna ilyesmiről beszélni a közelében.

– Van néhány kakasom, amit el kell szállítanom. Találkozunk a téren egy óra múlva?

– Örömmel. – Gabriel játékosan tisztelgett, mielőtt eltűnt a tömegben.

Tem próbált a lehető legtermészetesebben viselkedni, miközben követte az édesanyját, aki elindult hazafelé, de a bensőjében kavargó izgalom és a combjain érzett nedvei miatt kezdte úgy érezni magát, mintha a két lábon járó bűn lenne.

Amint beléptek a házukba, Tem azonnal berohant a fürdőszobába, hogy gyorsan vegyen egy hideg fürdőt. Miközben beszappanozta és lemosta a testét, nem tudott nem gondolni arra, hogy mit csinálhat ugyanekkor Caspen. Vajon ugyanúgy elélezett, ahogyan ő? És még mindig rá gondol?

A karom csakis olyankor lüktetett, amikor szexuális természetű gondolatai támadtak, vagy akkor is, ha Tem csak úgy eszébe jutott? Egyébként mit szoktak csinálni a baziliszkuszok a szabadidejükben?

Tem próbálta elképzelni Caspent a saját templomában, ahogyan egy padon üldögél. A baziliszkuszok is Korát imádták vajon, ahogyan az emberek? Vagy megvoltak a maguk saját isteneik?

Tem gyorsan megtörölközött és felöltözött, majd elindult a tyúkól felé, hogy összeszerelje a kakasokat.

Mióta kiderült, hogy a kakasok kukorékolása végezhet a baziliszkuszokkal, a falu minden egyes családja beszerzett egy kakast, amellyel védekezhettek a kígyók ellen arra az esetre, ha sikerül áttörniük a tükörrel borított védőfalat. Életmentő tulajdonságaik ellenére a kakasok nem számítottak szívesen látott ajándékoknak. Az emberek többsége inkább egy döglött menyétet választott volna helyettük, főleg, mert azok már nem adtak ki semmiféle hangot. Senki sem szeretett hajnalhasadtával a folyamatos kakaskukorékolásra ébredni, és sok családnál a kakasok végül a vacsoraasztalon végezték. Ha pedig így alakult, akkor Temre hárult a feladat, hogy pótolja őket.

Mire összeszerelte a kakasokat és összeszedett két tucatnyi tojást a pékség megrendelésére, majdnem egy óra is eltelt, úgyhogy sietnie kellett, hogy találkozzon Gabriellel a téren.

A fiú az óratorony alatt várt, derűsen, a téglafalnak támaszkodva.

Amikor meglátta Temet, felegyenesedett.

- Na végre. Már kezdtem azt hinni, hogy megfeledkeztél rólam.
- Soha – mondta Tem, miközben Gabriel átvette tőle a kosarat.
- Te felejtethetlen vagy.

– Naná, hogy az vagyok. Most pedig mesélj el mindent!

Tem belevágott. Beszámolt neki mindarról, ami a barlangokban történt vele, beleértve azt is, hogy kielégítette magát Caspen szemé láttára, és hogy a baziliszkusz is ugyanezt tette. Az egyetlen részlet, amit kihagyott a beszámolójából, a karom volt. Caspen arra utasította, hogy senkinek se beszéljen róla, és ő nem szeretett volna szembeszegülni az akaratával. Ráadásul jóleső érzéssel töltötte el, hogy van egy titka, még ha csak ilyen apró is. Tem élete olyan sokáig telt eseménytelenül, hogy a gondolat, hogy van valami, amit eltitkolhat Gabriel elől, furcsamód izgalommal járta át. A barátjának számtalan olyan éjszakája volt, amiről Tem semmit sem tudhatott, most végre neki is lett egy ilyen.

- Caspen nagyon ínycsiklandónak tűnik.
- Ő egy baziliszkusz, Gabriel. Valójában félelmetes.
- Akkor félelmetesen ínycsiklandó.

Ha Gabriel nem a tojásokkal teli kosarát cipelte volna épp, akkor Tem most meglökte volna.

– Ő a Kígyókirály. Gondosan megválogatják neki a hadjadonat. El sem tudod képzelni, milyen nagy nyomás nehezedik rám.

– Tem. Szerintem jó, hogy a Kígyókirályhoz kerültél. Képzeld csak el, milyen lenne, ha egy olyan baziliszkuszt kaptál volna, akinek szemernyi tehetsége sincs hozzá.

– Az sem érdekelne.

– Ó, dehogyis nem érdekelne! Ismerlek jól. Nyafognál amiatt, hogy egy unalmas, öreg baziliszkuszt kaptál ahelyett, hogy olyanul kerültél volna össze, aki érti a dolgát. Ismerd be, hogy így van! Jobban jártál.

Tem arca elkomorodott. Gabrielnek igaza volt, és ezt mindketten tudták. Függetlenül az édesanyja vele szemben támasztott elvárásaitól, Tem valójában önző okokból vett részt a kiképzésben, és ezek közé tartozott az is, hogy a lehető legjobban meg akart tanulni szexelni, csak azért, hogy bebizonyítsa magának, hogy képes rá. Akár tetszett neki, akár nem, Caspen jelentette a legegyszerűsebb utat ehhez a célhoz.

A szexnek már a gondolatára is lüktetni kezdett benne a karom. Tem mozdulatlanra dermedt.

Az út kellős közepén álltak, mégpedig fényes nappal. Nem volt hová elbújni, ha Caspen most döntött úgy, hogy pulzálást küld belé.

Gabriel megtorpant, és visszanézett rá.

– Mi a bajod?

– Semmi – hárította Tem. – Csak görcsölök.

– Áh. – Gabriel vehemensen bólintott. – Női bajok.

– Valami olyasmi.

Tem még egy pillanatig mozdulatlanul állt, de nagy megkönnyebbülésére az első nem követte újabb lökés.

A kakasok kiszállítása zökkenőmentesen lezajlott, és Tem hálás volt azért, hogy Gabriel elkíserte. A falubeliek ugyanis kifejezetten kedvelték őt, Temet viszont csak elviselték. Gabriel mindig a legjobb tudása szerint védelmezte Temet, de egy évvel idősebb volt nála, úgyhogy nem lehetett mindig mellette, amikor még iskolába jártak. Nem tudta megakadályozni, hogy erőszakoskodjanak vele, vagy megfélemlítsék az iskolaudvaron, és gyávának kiáltás ki, de mindig ott termett, úton hazafelé, és letörölgette a könnyeit.

Mire a pékséghez értek, hogy kiszállítsák a tojásokat, Tem azt kívánta magában, bárcsak Gabriel elvégezhetné helyette a feladatot. Ugyanakkor tudta, hogy a fiú műszakja a konyhán mindjárt

kezdődik. Gabriel nagy lendülettel arcon csókolta, mielőtt elindult felfelé a dombon a kastély felé. Mosogatóként dolgozott az ottani konyhán, egy olyan munkakörben, ami szabad hozzáférést biztosított számára a lovászfűkhöz. Vagyis pontosan ahhoz, amire vágyott.

Tem mély sóhajtással a pékség felé fordult.

– Na? – szólította meg Vera élesen. – Milyen volt?

Vera ismét úgy hajolt át a pult fölött, mintha cinkosok lennének. Csakhogy mostanra minden megváltozott. Tem már nem az a lány volt, aki még soha életében nem látott meztelen férfit.

A barlangban átélt élményei és a testében hordozott karom, azaz az elmúlt huszonnégyszer óra eseményei egész egyszerűen életre szóló változáshoz vezettek. De ezt nem mondhatta ki hangosan. Vera elviselhetetlenül pletykás természetének hála tudta, ha beszámol neki a történetekről, akkor napnyugtára már az egész falu népe tudni fog mindenről, a legapróbb részletekig menően. Úgyhogy Tem a szokásos stratégiájához folyamodott, vagyis visszakérdezett.

– Neked milyen volt?

– Izgalmas – áradozott Vera előrehajolva. – A baziliszkuszom kíván engem. Érzem.

– Miből gondolod, hogy így van?

– Abból, ahogyan rám nézett.

– Engem is megbámult az enyém – mondta Tem.

– Hát persze hogy megbámult. Ez a dolguk.

Tem megfeszítette az állkapcsát.

– *Hosszú ideig* bámult.

Vera gúnyosan elmosolyodott.

– Hát, az enyém is. Szinte az örökkévalóságig. És mire elkapta rólam a szemét, már benedvesedtem. Biztosra veszem, hogy érezte.

Tem nem tudta, mit válaszolhatna erre.

– És ez még nem minden – tette hozzá Vera.

Tem mozdulatlanra dermedt. Csak nem azt akarja mondani, hogy a baziliszkusza megérintette? Meg is csókolta? Tett valami olyasmit, ami túlmegy azon, amit Caspen művelt vele? Felkészült arra, hogy olyasmit fog hallani tőle, ami megerősíti, hogy valamilyen módon máris elszúrta a dolgokat, és hogy Vera máris előrébb tart a kiképzésben, bár mindössze egyetlen éjszakát töltöttek el a barlangokban.

– Azt mondta, hogy én vagyok a herceg kedvenc típusa. Úgy tűnik, egy formás lányt szeretne. – Vera gúnyosan végigpillantott Temen. – Egy olyan lányt, mint én.

Tem érezte, hogy felhorgad benne a düh.

– Caspen azt mondta, hogy én...

– Caspen...? – kérdezte Vera sziszegve, az arcvonásait hirtelen eltorzította a féltékenység. – Elárulta neked a nevét? Az enyém nem mutatkozott be. Még csak meg sem *érintett*.

– Az enyém sem ért hozzám – vallotta be Tem. Gondosan elhallgatta azt a részletet, hogy a férfi levetkőzött neki, ahogyan ő is. Kihagyta azt is, hogy egymás szeme láttára elégitették ki magukat. És természetesen arról is hallgatott, hogy kapott valamit a férfitől, ami része a lényének, és hogy ez a darabja történetesen most is ott volt a testében.

– Hát, miért is ért volna hozzád? – csattant fel Vera.

Tem megvonta a vállát. Fájtak Vera szavai, de a fájdalmát enyhítette a lába között érzett lüktetés. Elgondolkodott azon, vajon Caspen is érezte-e a fájdalmát. Becsukta a szemét, és az érzéseire összpontosította a figyelmét. Eleinte gyengéden, majd egyre erőteljesebb érezte. Tem képtelen volt magába fojtani a mosolyát, a báziliszkuszt játszadozott vele, az általa küldött pulzálások most sokkal hosszabb ideig tartottak, mint korábban.

– És most min mosolyogsz? – szakította félbe Vera a gondolatait.

Tem hirtelen kinyitotta a szemét.

– Semmin – mondta, uralkodva az arckifejezésén, és meglepgette Vera előtt a kosarat. – Vedd el a tojásaidat!

Vera dühösen elsétált, majd látványosan elővette Tem járandóságát, mielőtt átadta volna neki.

– Gondolom, akkor este találkozunk – mondta.

– Az biztos – válaszolta Tem.

Könnyed léptekkel távozott a pékségből. Most először fordult elő vele, hogy a szeme nem lábadt könnybe a pékségben történt találkozásuk végére. Sőt, volt még egy aduásza Verával szemben: amint rájön majd, hogy Tem a Kígyókirályhoz került, olyan féltékeny lesz rá, hogy talán kellő tiszteletet is fog érezni iránta, és végre békén hagyja.

A nap hátralévő részét a tanyájukon, ház körüli munkákkal töltötte, de mindez az emlékezete ködébe veszett. Gépies mozdulatokkal tette a dolgát, szinte automata üzemmódban takarította ki

a tyúkólat. Másra sem tudott gondolni, mint az előtte álló estére. Hogyan fogja fogadni őt a baziliszkusz? Beszélgetnek majd azokról a lüktetésekről, amiket akkor küldött neki, amikor a templomban tartózkodott? És vajon megérintik egymást végre? Csókolóznak is? Talán több is fog történni közöttük?

A karom a nap hátralévő részében egyszer sem lüktetett, és Tem szíve hevesen kalapált, mire leszállt az éjszaka, és csatlakozott a többi lányhoz, akik sorba álltak, és elindultak a barlangok felé.

Az édesanyja ez alkalommal már nem ment vele, mindössze megfogta a kezét, ujjával megcirógatta a szeplőit, majd csókot lehelt a homlokára, mielőtt kikísérte az ajtón.

Amikor az ösvény végéhez érkeztek, Temen úrrá lett a várakozás izgalma. Másra sem tudott gondolni, mint arra, hogy mi történhet ma este. Tenni viszont nem tehetett mást, minthogy egyik lábát a másik után téve lépkedett tovább, és mire belépett a barlangba, már-már elviselhetetlenül erős mellkasi fájdalmat érzett.

Caspen ott állt a terem közepén, teljes nyugalomban. Tem szíve még gyorsabban kalapált, mint eddig, amikor a férfi elindult felé.

– Tem – szólította meg halkan. A lánynak eszébe jutott, milyen mély és lágy is a hangja.

– Hogy vagy?

– Ó – mondta Tem, és köhintett. – Jól vagyok. Te hogy vagy?

A férfi elmosolyodott, kivillantva a fogait, de nem felelt. Ehelyett a kőfalba épített kandalló felé biccentett, amely elé most egy vastag szőnyeg volt leterítve.

– Gyere! – mondta a férfi. – Kezdjük el!

Tem követte őt a szőnyeghez.

Ahogyan az első alkalommal tette, most is kinyújtotta a kezét, és azt mondta:

– Amikor készen állsz.

Tem ezúttal nem kérte Caspentől, hogy ő vetkőzzön le először. Ehelyett lassan kibújt a ruhadarabjaiból, amelyeket hagyott könynyedén a földre hullani. Caspen figyelte közben, a szája mindvégig mosolyra húzódott. A férfi még meg sem érintette, de Tem így is érezte az erejét. Caspen egyetlen szó nélkül követte a példáját, és ő is levetkőzött. Tem most is megengedte magának, hogy végigpásztazza a tekintetével a férfi már-már bosszantóan tökéletes testét. Igazat adott Gabrielnek. Caspen ellenállhatatlan volt.

Tem most is ugyanazt az erőhullámot érezte, amikor látta, hogy a férfi ágyéka máris kezd megkeményedni. Fantasztikusan érezte

magát a gondolattól, hogy miatta került ilyen felajzott állapotba. A világ legbódítóbb élményének tűnt megtapasztalni, hogy ilyen hatással van rá – hogy végre valaki más is észreveszi az édesanyján és Verán kívül, olyasvalaki, aki *számít*.

– Feküdj a hátadra! – utasította Caspen.

A lány engedelmeskedett.

– Nyisd szét a lábaidat!

Tem megtette, Caspen pedig odatérdelt közéjük, és maga köré fonta a combjait, így középen elhelyezkedve tornyosult fölébe. Igaz, nem ez volt az első alkalom, hogy a férfi meztelenül látta, de most először történt meg, hogy megérintette, és abban a pillanatban, amikor a bőre az övéhez ért, Tem olyan erős energialöketet érzett, hogy képtelen volt lecsillapítani a szívverését.

A karom még most is benne volt, és Caspen az egyik ujjával megsimogatta a hegyét.

Még nem érintette meg Temet – csak a karmot –, de olyan közel járt hozzá, hogy a lány érezte, hogy már az érintésének a gondolatától is nedves lesz.

– Tetszett, amit küldtem neked? – kérdezte halkan.

– Igen – bólintott, remélve, hogy most azonnal küld belé még egy löketet. De nem tette.

Ehelyett becsúsztatta az ujját a karom íve mentén, majd egyetlen határozott mozdulattal kihúzta belőle.

Tem felkiáltott a hirtelen támadt üresség érzésétől.

Caspen félretette a karmot. A kezei ismét Tem combjaira siklottak, és még közelebb húzta őt magához. Tem még sosem érezte magát ennyire kiszolgáltatottnak.

Caspen megdermedt.

Temnek fogalma sem volt róla, mire számíthat, és egy pillanatig fontolgatta, hogy megkérdezi tőle, mire készül. Szerencsére Caspen hamarabb megszólalt, mielőtt esélye lett volna feltenni a kérdést.

– Ahhoz, hogy megértsd egy férfi testének működését, előbb a sajátodat kell megismerned – mondta, miközben végigpillantott a lányon. – Ismered a saját testrészeidet?

Tem érezte, hogy a tapasztalatlansága ismét felülemelkedik benne.

– Nem... Nem tudom, mire gondolsz – felelte suttogva.

Caspen megmozgatta az ujjait, és gyengéden végigsimította velük a combjait. Amikor a lábai közé ért, megérintette a legérzékenyebb testrészét, és megcirógatta az ujjai hegyével. Ezt a pontját

eddig csak ő maga érintette meg, és most, hogy Caspen is megtette, a lány attól félt, a gyönyör az örületbe kergeti.

– Úgy értettem – folytatta a férfi –, tudod-e, hogy hívják ezt?

– Nem – Temnek ennyit sikerült kinyögnie. És ez volt az igazság.

– Klitorisz. Azaz csikló.

Tem nem tudta, hogy egyáltalán van neve. Csak úgy ismerte, mint azt a pontot, amit közvetlenül azelőtt szokott izgatni, hogy élvez – azt a porcikáját, amelyhez a karom hegyes vége préselődött, és amely lüktetett a gyönyörtől, valahányszor Caspen impulzust küldött belé.

– Lehet, hogy a herceg játszadozni fog vele – mondta a baziliszkusz.

– Játszadozhat vele?

– Igen. Így.

Caspen nyomást gyakorolt a pontra az ujjával, a karjában húzó-dó erek hirtelen kiduzzadtak rajta, miközben erőteljesen dörzsölni kezdte Tem csiklóját. A lány felkiáltott, legalább annyira a meglepetéstől, mint az élvezettől. Gondolkodni sem bírt, nemhogy megszólalni. Mégis érezte, hogy ki kell mondania:

– Mint valami játékszerrel?

Caspen hátrahúzta a kezét. Ahogy az érintése hirtelen megszűnt, Tem hideget érzett.

Amikor a férfi előrehajolt, a lány összerezzent a tekintete keménysége láttán.

– Pontosan azt fogod tenni, amit a herceg akar. Ha játszani szeretne veled, akkor hagyni fogod neki. Ha bármi mást is akar tenni, azt is megengeded neki.

A szavai keményen kopogtak, és Tem tudta, hogy igazat kell adnia neki. Nem ő az, aki hatalommal rendelkezik – ő volt a herceg öröme, nem pedig fordítva.

– Igazad van – suttogta. – Bocsánat.

Caspen arcvonásai ellágyultak.

– Nincs miért bocsánatot kérned.

A férfi folytatta a csiklója kényeztetését, egy pillanatig csak ci-rógatta. Tem érezte, ahogy a vágy ismerős hullámai ismét felkavarodnak benne, és azt kívánta magában, bárcsak felülhetne, és ő is megérinthesse a férfit. Szerette volna tudni, vajon Caspen is akarja-e. Nyilvánvaló, hogy merevedése volt, de Tem nem tudta, hogy ez azt jelenti-e, hogy valóban élvezi, ami történik, mivel most nem

izgatta a farkát, ahogyan legutóbb tette. Csak az ő csiklóját ingerelte, és bár ez csodálatos érzés volt, Tem mohón ennél is többre vágyott.

Amint megfogalmazódott benne ez a gondolat, Caspen két ujját tövig nyomta belé.

Tem ösztönösen felkiáltott. Caspen szeme pedig megvillant, ahogy találkozott a tekintetük. Ha most rögtön nem mond valamit, akkor nyögdécselni fog, ami nem tűnt helyénvalónak, miközben Caspen hallgatásba burkolózott.

Úgyhogy megkérdezte a férfitől:

– Ennek is van neve?

Tem édesanyja mindig a nőiességének nevezte, amit ő közönségesnek érzett. Vera pedig a virágaként emlegette, ami valahogy még rosszabb volt.

Ha Caspen furcsának találta is a kérdést, ennek nem adta jelét, ehelyett nyugodt hangon így válaszolt:

– Punci. Középpont. Vagina. Pina. Úgy hívhatod, ahogyan csak tetszik.

A szavak bizarrul hatottak. Tem nem tudta elképzelni magáról, hogy bármelyiket is használja.

– Te hogyan szereted hívni?

A férfi szájának sarka megrándult.

– Puncinak – mondta végül egyszerűen.

Tem elgondolkodott azon, vajon a herceg hogyan szereti hívni.

– Tetszik? – mormolta Caspen, félbeszakítva a gondolatmenetét.

– Igen – felelte.

– Remek. – A férfi ujjai még mélyebbre hatoltak benne. – Ez még csak a kezdete annak, amit át fogsz élni.

Tem el sem tudta képzelni, hogyan tudja felülmúlni ezt.

– Nekem az a feladatomb, hogy felkészítselek mindenre, amire számíthatsz – folytatta.

Tem bólintott, bár nemigen figyelt rá. Annyira jó érzés volt, amit csinált, hogy Tem többé nem bírt tisztán gondolkodni; mintha valaki mézet csorgatott volna a fejébe, és ezért nem érezhetett semmi mást, csak azt az édes ízt. Mintha testének minden egyes molekulája lángra lobbant volna, mintha megváltoztatná a körvonalait, és egy páratlanul egyedi, tökéletes formát hozna létre belőle. Másmilyen volt, mint a pulzálások, amelyek az agyában keletkeztek – visszhangoztak és továbbhaladtak a testében, mintha egy-egy

elektromos áramütés érte volna. Az ujjai viszont tagadhatatlanul fizikailag beléhatoltak, arra kényszerítve őt, hogy maradjon itt a jelenben, és pontosan azt élje át, ami történik vele.

Most, hogy Caspen megérintette, Temben hirtelen féltékenység támadt amiatt, hogy bárki más is osztozhatott vele ebben az élményben. Le akarta horgonyozni őt ebbe a pillanatba – emlékeztetni arra, hogy *őt* érinti meg, és senki más.

– Annyira, de annyira... – Temnek alig sikerült kinyögnie ezeket a szavakat. – ...jó vagy ebben.

Caspen halkán felnevetett.

– Ahogyan az elvárható.

– A herceggel is ilyen lesz?

Lehet, hogy csak képzelődött, de esküdni mert volna rá, hogy Caspen elfintorodott. A szavai fanyarak és szárazak voltak, amikor válaszolt:

– Ő egész életében bárkit megkaphatott, akit csak akart. Szóval tökéletesen ismeri a női testet.

Tem érezte, hogy felkavarodik a gyomra. Annak ellenére, hogy Caspen taníttatta őt – és most már meg is érintette –, úgy érezte, hogy teljesen tanácstalan lesz, amikor végül szemtől szembe találja magát a herceggel. Hogyan is vetélkedhetne olyan tapasztalt lányokkal, mint Vera, akinek már számtalanszor akadt dolga férfiakkal, akik megérintették őt, és akiket ő is megérintett? Ez felfoghatatlannak tűnt számára. Esélye sem lehetett rá, hogy felvegye velük a versenyt.

Miközben ezek a gondolatok zakatoltak a fejében, Caspen elhúzódtott tőle.

– Ül fel! – utasította.

Tem szót fogadott. Barna szemét a férfi aranszínű szemére szegezte közben. A bőre úgy ragyogott a tűz fényében, mintha a testéből csaptak volna ki a lángnyelvek.

– Add ide a kezéd! – mondta Caspen.

Tem kinyújtotta a kezét, és a férfi megfogta. Magához húzta és az ujjai hegyét hozzáérintette a farka végéhez.

– Tudod, hogy hívják ezt a részt itt? – kérdezte.

– Nem – felelte a lány suttogva, törekedve arra, hogy nyugodt hangon beszéljen. A férfi annyira merev volt, hogy alig tudott koncentrálni miatta.

– Ez itt a makk – mondta a férfi. – Látod, hogyan ível?

Végighúzta Tem ujjait a csúcsán.

– Egy férfinak ez a legérzékenyebb pontja.

Tem megérintette a sima felületű domborulatot. Az alakja, mint a gombáé, és ugyanolyan puhának is érezte.

– Mint a csikló – jegyezte meg. A férfi válasz helyett lazított az ujjai szorításán, amit Tem hallgatólagos engedélyként értelmezett arra, hogy feltérképezhesse.

Lassan végigsimította az ujjával a péniszt, érezve minden egyes erezetet, amely behálózta a félelmetes hosszúságú szervet. Az ujjbegyeivel megcirógatta a tövétől a fejéig, majd visszafelé is. A tövéhez érve még lejjebb nyúlt, a markába fogva a heréit, amelyek teljesen kitöltötték a tenyerét, és gyengéden megszorította őket.

Ismét megdöbbsentette a templomi szobrok ábrázolásának pontatlansága. Ha azok megfelelték volna a valóságnak, akkor a herék a csomagja háromnegyedét tették volna ki.

Caspen teljes nyugalommal figyelte, ahogy Tem végigcirógatta. Úgy tűnt, neki nem sietős a dolog, elfogadta, hogy a lány a saját tempójában fedezze fel. Tem úgy gondolta, hogy őt már semmi sem lepheti meg – biztosan mindent látott, amit csak láthatott az évek során, amíg részt vett a hajadonok betanításában.

Tem azonban nagyon is zavarban volt.

Caspenen kívül egyetlen férfit sem látott anyaszült meztelenül. És a szó szoros értelmében véve ő nem is volt férfi. Ennek ellenére Tem teljesen biztosra vette, hogy más férfiaknak nem lehetnek olyan hatalmas szervei, mint Caspennek. Két ujját óvatosan végigfuttatta a hímvesszője hosszán. Akkor is két ujját szokta használni, amikor magához nyúl, de Caspen pénisze sokkal hosszabbnak és vastagabbnak tűnt, mint a kettő együttvéve. El sem tudta képzelni, hogy beléhatoljon.

– Be fog férni – jegyezte meg Caspen halkan.

A lány felpillantott rá.

– Már ha emiatt aggódsz.

– Ó – mondta Tem. – Hát, akkor... jó.

Caspen oldalra billentette a fejét.

– Nem hiszel nekem.

– Nem, én... – Tem zavartan visszahúzta a kezét. – Csak...

Caspen előrehajolt.

– Mi az, Tem?

Őszinte kíváncsisággal nézett rá, amit Tem már-már idegtépőnek talált.

Megsemmisítette, ahogy az az átható, aransárga színű szempár rá szegeződött, és Tem érezte, hogy elpirul a tekintete hatására.

– Úgy tűnik, ez fájni fog.

A férfi arkifejezése ellágyult. Még közelebb hajolt Temhez, és a levegő hőmérséklete megemelkedett közöttük.

– Gondoskodni fogok róla, hogy ne így legyen. Lehet, hogy az első alkalommal nehezen fog menni, mert még szűz vagy, de nincs mitől tartanod.

Tem felháborodott a feltételezés miatt, hogy neki ez lesz az első alkalom. Annak ellenére, hogy ez volt az igazság.

– Nem félek – felelte éles hangon.

De nem tudhatta, hogy tényleg nem fog-e félni. Képtelen volt szabadulni a gondolattól, hogy Vera már évek óta gyakorolja a szexet.

Hogyan lehetséges az, hogy ő ennyire lemaradt mögötte?

Kiegyenesítette a vállát.

– Taníts meg rá, hogyan érjek hozzád!

Ez nem kérdés volt, és a hallatán megváltozott Caspen arckifejezése: az enyhe kíváncsiság helyett most mintha büszkeségről árulkodott volna. De az nem lehetett. Még mielőtt Temnek ideje lett volna megbizonyosodni erről, a baziliszkus megfogta a kezét, és a farka köré kulcsolta az ujjait, hogy együtt markolják meg. Aztán először felfelé, majd lefelé kezdte húzni a kezét a farkán, egyszer végigsimítva a szárát a tövétől a hegyéig, mintha meg akarná mutatni neki, hogyan kell kényeztetnie. Aztán erősebben szorította rá a kezeit, és gyorsította a tempót, egyenletes, gyors ritmust diktálva. Tem tudta, hogy Vera is ezt csinálta Jonathannel a híd alatt és a templomban is. De el sem tudta képzelni, hogy Jonathan pénisze bármennyire is hasonlíthat Caspenére.

– Lélegezz, Tem! – figyelmeztette Caspen.

Észre sem vette, hogy elfelejtett levegőt venni.

Fel sem tudta fogni, hogyan képes Caspen annyira koncentrálni, hogy ebben a helyzetben utasításokat adjon neki, főleg mert ő volt az, akit éppen kényeztettek. A férfi végül elemelte a kezét.

Tem nem állt meg – pontosan azt tette, amit a férfi mutatott neki: hosszú, egyenletes húzásokkal ingerelte, majd gyorsította a tempót, amikor érezte, hogy ezt várja tőle. Pofonegyszerű dolognak tűnt, mégis rendkívüli hatással járt.

Temet lenyűgözte, amikor látta, hogyan hatott Caspenre – hallotta, ahogy gyorsul a lélegzete, és látta, hogy apró izzadságcsep-

pek gyöngyöznek a mellkasán. Minden lehetséges módon hatással volt rá, és élvezte ennek minden pillanatát.

Még sohasem művelhetett ilyesmit egy férfival, és egészen a múlt hétig csak fantáziálhatott arról, hogy egyszer majd képes lesz erre.

Bódító érzés volt ilyen közel lenni Caspenhez – olyan közel, hogy érezhette, ahogy füst illata árad a bőréből. De ez nem olyan füst volt, mint ami a Huszárba járó részeg vendégek szájából kigyózott elő, miközben pipáztak. Az illata a nyári tűzre emlékeztette, ami időnként felégette az erdőt – azé a füsté, ami a ruhákba szívódott, ha az ember tábortűz mellett töltött egy kis időt. Mély, gazdag és többrétegű illatnak tűnt, és Tem úgy érezte, mintha elmerülhetne benne.

Caspen keze közben a csípőjére vándorolt, és még közelebb húzta magához.

Az arcuk mindössze néhány centiméterre volt egymástól, Tem láthatta a férfi ajkainak lágy ívét. Hirtelen ráeszmélt, hogy eddig még egyszer sem csókolóztak. A baziliszkusz most is ugyanazt a sziszegést adta ki magából, amelyet az első éjszakán hallott tőle. A hang betöltötte a kőfalak közötti teret, végtelen hurokként visszahangzott körülöttük, és minden egyes csapással egyre hangosabbá erősödött.

– Gyorsabban, Tem!

Lehet, hogy csak képzelte, de Tem fülének ez nem úgy hangzott, mint egy utasítás.

Inkább mintha esdeklés lett volna. Mintha Caspen inkább könyörögne neki, parancs helyett.

Tem gyorsította a tempót.

Caspen összeszorította az állkapcsát, az ujjai belemélyedtek a húsába. A lélegzetvételei minden egyes mozdulatra elakadtak, és Tem tudta, hogy már közel jár a csúcsponthoz. De hogyan juttassa el oda?

Eszébe jutott a templomban látott jelenet – ahogyan Vera lebukott Jonathan ölébe.

Eszébe jutott, amit Caspen mondott arról, hogy a férfiak számára mennyire érzékeny pont a hímvessző vége.

Úgyhogy lehajolt.

Caspen azon nyomban megragadta az állát, és visszahúzta a fejét, fel, egészen az arcához. A pupillái annyira kitágultak, hogy eltakarták az íriszét, amely így csak egy keskeny aranygyűrűvé zsugorodott.

A hatása hipnotikus erejű volt, Tem akkor sem tudta volna elkapni róla a tekintetét, ha megpróbálta volna.

Mintha a baziliszkusz szeme egy átjárót nyitott volna köztük – mintha egy erős mágnessel vonzotta volna magához, amelynek nem állhatott ellen. Hirtelen megrettenve visszahúzta a kezét.

– Ez helytelen volt? – kérdezte suttogva. – Valami rosszat tettem?

– Nem – felelte a férfi. – De lépésről lépésre haladva kell tanulnod. Először ezt a technikát sajátítsd el.

Tem bólintott, félig-meddig arra számítva, hogy a férfi megdörögálja. Amikor ez nem történt meg, óvatosan ismét körbefonta az ujjaival a farkát. A férfi orrlyukai kitágultak közben.

– Csak a kezedet használva juttass el a csúcsra! – parancsolt rá. Továbbra sem engedte el Tem állát.

A lány ismét simogatni kezdte a farkát, amely a kihagyás ellenére semmit sem veszített a merevségéből.

Sőt, ha ez egyáltalán lehetséges, még jobban megkeményedett. Érezte, milyen szilajul áll, és mennyire hajlíthatatlan.

Függőséget okozott a tudat, hogy a kezében tarthatta ezt a testrészét, és érezhette, hogy hatalmas van afelett, hogy élévez-e.

A keze biztos mozdulatokkal mozgott, hol lassítva, hol gyorsítva a tempót, minden idegszálával arra törekedve, hogy a férfi izgalmát a csúcspontig fokozódjon. Néhány másodpercig olyan gyorsan izgatta a kezével, ahogyan csak tudta, majd hirtelen abbahagyta, és bármiféle figyelmeztetés nélkül megszorította a pénisz tövét. A férfi nyögve hátravetette a fejét, Tem pedig gondolkodás nélkül rátapasztotta a száját a nyakára. A baziliszkusz bőre felfoghatatlanul melegen érződött – sokkal forróbbnak, mint amilyennek lennie kellett volna. Tem azt hitte, hogy el fogja tolni őt magától. Ehelyett a férfi megszorította az állát, és emberfeletti erővel a helyén tartotta. A másik keze Tem keze köré fonódott, és irányítani kezdte az utolsó mozdulatait. Rántott rajta egyet – majd még egyet –, és a harmadiknál elélezett. A maréknyi sperma melegen és selymeseen ömlött Tem tenyerébe.

– Kora – zihálta Caspen. A szája alig egy centiméterre lehetett a fülétől.

Tem az ujjaira tapadt ondót bámulta. Tegnap este még a férfi tenyerében csodálhatta meg. A lénye lényegét. Tem képtelen volt elhinni, hogy ez az anyag formálta meg a karmot. Fel nem tudta

fogni, miféle varázslat képes szilárd anyaggá változtatni a folyadékot. Ez még a baziliszkuszok mércéje szerint is komoly eredmény. Tem szeretne volna tudni, miféle varázslatokkal rendelkeznek még.

Caspen végül elengedte a nyakát. A tenyere száraz volt, amikor rátette Tem kezére. A tűz fénye elhalványodott, hűvös lüktetés futott végig rajtuk, és amikor visszahúzta a kezét, Tem tenyere is száraz lett a varázslata nyomán. Egy pillanatig csendben üldögéltek ott, és Temben csak most tudatosodott, hogy mennyire egymásba gabalyodtak közben. A szó szoros értelmében meglovagolta a férfit, az arcuk egy magasságba került, a mellkasukat csupán néhány centiméter választotta el egymástól. Mindössze annyit kellett volna tennie, hogy elmozdítja a csípőjét, és máris a férfi ágyékán ülhetett volna.

Még mielőtt engedhetett volna ennek az ösztönös késztetésnek, Caspen máris mindkét kezével átfogta a derekát. Felemelte Tem csípőjét, majd gyengéden visszaültette a lányt a szőnyegre.

Tem el sem tudta képzelni, mire számítson. Úgyhogy amikor Caspen kinyújtotta a kezét a karom felé, a torkába ugrott a szíve. És amikor ismét felé fordult, Tem már tudta, hogy nem képzelődik, amikor mohó vágyat vélt megcsillanni a szemében. Egyetlen szót sem szólva lassan becúsztatta a kezét a combjai közé, és az ujjával szétfeszítette őket. Aztán az egyik kezével megragadta a csípőjét, a másikkal pedig belécúsztatta a karom vastagabbik végét. Nem egészen a tövéig – mindössze annyira, hogy Tem felkiáltson az érzéstől, és amint ezt megtette, azonnal kihúzta belőle. Tem beharapta az ajkát. Eltelt egy lázas pillanat. Aztán a férfi lassan újra belécúsztatta a karmot, és mozgatni kezdte benne ki-be, újra meg újra, miközben előtte térdelt.

Ebben az érzésben egyszerre keveredett az extázis és a kínszenvedés. Tem azonban ennél sokkal többet akart. Azt szeretne volna, hogy a karom a lehető legmélyebbre hatoljon belé. Azt akarta, hogy a férfi tegye félre a karmot, és a farkát dőlje belé, egyre gyorsabban hágva, amíg együtt érkeznek a csúcsra. De nem változtathatott ezen a helyzeten, ott maradt, ahol volt, szabálytalanul és felszínesen lélegezve, két kezével a szőnyeget markolva, miközben a karom újra és újra kitöltötte a belsejét.

Végül ez már elviselhetetlenül soknak bizonyult. Tem érezte, hogy közeledik az orgazmus felé, és tudta, ha a férfi így folytatja, akkor nem lesz megállás. A csípőjét a baziliszkusz által diktált ritmushoz igazítva mozgatta, előrébb csúsztatva, hogy találkozzon

a karommal, mit sem törődve azzal, hogy mennyire kétségbeesettnek tűnhet, és nem foglalkozva azzal sem, hogy átlép-e közben egy határvonalat.

Csak magával törődött, és valahogy tudta, hogy Caspennek is csak ez számít. A férfi keze ismét a nyakához nyúlt, felemelte az arcát az övéhez, és arra kényszerítette, hogy belenézzen hipnotikus erejű szemébe.

– Itt az idő, Tem – suttogta. – Élvezz el nekem!

– Én... – kezdte zihálva.

Még mielőtt befejezhette volna a mondatot, elélt.

Caspen ujjai átkulcsolták a nyakát, amikor a csúcsra ért, épp csak annyira szorítva, hogy elhomályosodjon a látása. Aztán ugyanolyan gyorsan, ahogyan megmarkolta, el is engedte.

A tekintete a férfi kezére siklott, amely a lába közé nyúlva dörögte a csiklóját – csak egyszer, a lehető legrövidebb ideig tartó érintéssel –, mielőtt teljesen belényomta a karmot. Tem felkiáltott a hirtelen érzett teljességtől, a csípője előrerándult, hogy minél többet magába fogadhasson belőle.

Caspen tekintete találkozott az övével.

Nem volt mit mondaniuk, úgyhogy egyikük sem szólalt meg. Tem ugyanakkor érezte, mintha a felismerés olyan elsöprő erővel áradna szét benne, mint egy szökőár. Caspen kielégülését éreznie olyan volt, mintha a saját orgazmusa lenne. A férfi kétségtelenül elfogadta őt; úgy nézett rá, mintha fel akarná falni a tekintetével, mintha ő lenne a legszebb látvány, amit valaha látott.

A következő pillanatban azonban eltűnt ez a tekintet.

Tem figyelte, ahogy a férfi pupillái összehúzódnak, a feketeség egyre zsugorodik. Caspen csak akkor szólalt meg ismét, amikor az írisze tisztán aranyszínűben pompázott.

– Eszünk valamit?